சித்திர ராமாயணம்

விபீஷண சரணாகதி

பி. ஸ்ரீ.

41. கடைசித் தம்பி

(வால்மீகியும் கம்பனும்)

ராவணன் கும்பகர்ணன் விபீஷணன் என்ற மூன்று சகோதரர்களுடன் சூர்ப்பணகை என்ற சகோதரியும் கொண்டது ராவண குடும்பம். ராமன் முதலான நான்கு சகோதரர்களையுடையது ராம குடும்பம். ராவண குடும்பத்தைச் சேர்ந்த விபீஷணன் சரணாகதியால் ராம குடும்பத்தினன் ஆகிறான் என்பது கம்பன் கதையில் வெளிப்படை; வால்மீகத்திலே குறிப்பு.

விபீஷணன் ராவணனால் பழிக்கப்படுவதும், பிறகு அண்ணனை விட்டு எழுந்து வானரர் இருக்குமிடம் வருவதும், வானரர் கலங்கிப் பலர் பலவாறு கூறுவதும், அனுமன் ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்பதும், ராமன் சரணாகதனை அங்கீகரித்து இலங்கையை அளித்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதும், வால்மீகத்திலே பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு என்ற மூன்று சர்க்கங்களிலும், பத்தொன்பதாம் சர்க்கத்தின் முற்பகுதியிலும் விவரிக்கப்படுகின்றன.

கம்பன் கூறுவது 'விபீஷண அடைக்கலப்படல'மாக விரிந்திருக்கிறது. வெளிப்படையாக வால்மீகியின் கதைப் போக்கையே கம்பனும் விடாமல் தொடர்ந்து செல்கிறான். வானவர் கலக்கம், சுக்கிரீவன் சந்தேகம், ராமன் ஆலோசனை கேட்டல், ஜாம்பவான் முதலியோர் கருத்து உரைத்தல், அனுமன் விபீஷணனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்பது, ராமன் அங்கீகரித்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்வது முதலான முக்கிய அம்சங்களில் எல்லாம் கம்பன் வால்மீகியை நீங்கா நிழல் போலத் தொடர்ந்தே போய்க்கொண்டிருக்கிறான். எனினும், கம்பனது 'விபீடணன் அடைக்கலப் படலம்' தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததொரு கலாசிருஷ்டியேயாகும்.

வால்மீகியின் கதைப் போக்கு

இந்தக் கதைப் பகுதியிலும் வால்மீகத்திலே இயற்கையாகக் கதை சொல்லும் திறன் இனிது புலனாகின்றது. கவிஞர்க்குரிய மனோபாவமும் புலனாகிறதென்பதில் ஐயமில்லை.

வானர ராஜாவான சுக்கிரீவன் மற்றை வானரர்களுடன் நன்றாக ஆலோசித்துத் தான் தன் சந்தேகத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு ராமனிடத்திலும் அபிப்பிராயம் சொல்லுகிறான். அனுமன் முதலிய எல்லா வானரர்களையும் நோக்கி, 'பல ஆயுதங்களை ஏந்திக் கொண்டு இவ்வரக்கன் தனக்குத் துணைவரான நான்கு அரக்கர்களுடன் நம்மைக் கொல்லவென்றே வருகிறான்; நீங்கள் பாருங்கள்; ஐயமே இல்லை' என்கிறான்.

அனுமனைத் தவிர வானர முக்கியர்கள் எல்லாரும் சுக்கிரீவனைப் போல் ஐயங்கொண்டு கலக்கமும் அடைகிறார்கள். 'ஆச்சாமரங்களையும் மலைகளையும் தாக்கிக் கொண்டு' 'பாதகர்களை வதை செய்யுமாறு' சுக்கிரீவ மகாராஜாவின் கட்டளையை விரைவாக வேண்டிக் கொள்கிறார்கள்.

விபீஷணன் கீழே இறங்கி விடாமல் ஜாக்கிரதையாக ஆகாயத்தில் இருந்துகொண்டே, தன்னை ராவணனது தம்பியென்று அறிவித்துக் கொள்கிறான். தான் அறிவுமூட்டிப் பார்த்தும் அது ராவணனிடம் பலிக்கவில்லையென்கிறான்.

'என் பெண்டு பிள்ளைகளை விட்டு ராகவனைச் சரணமாக வந்தடைந்தேன்' என்ற செய்தியை விரைவில் போய் ராகவனிடம் சொல்லுங்கள் என்று வானரர்களை வேண்டிக் கொள்கிறான் விபீஷணன். சுக்கிரீவனும் வெகு வேகமாய்ப் போகிறான்.

விபீஷணன் வேண்டிக் கொண்டபடி செய்தி சொல்வதற்கு அல்ல; ராம லட்சு

மணர் முன்பு தன்னுடைய சந்தேகத்தை மட்டுமல்ல, அவநம்பிக்கையையும் அப்படியே வெளியிடத்தான்; வெளியிட்டு விபீஷணன் ஆகியரைக் கொல்ல வேண்டுமென்று தூண்டத்தான்.

விபீஷணன் பரபரப்புடன் பேசிய போதிலும் வெகு சாமர்த்தியமாய்த்தான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டு மௌனமாக நின்றான் என்று வால்மீகி கூறுவது மனக் கண்ணால் நிகழ்ச்சியைக் கண்டு கதை சொல்லும் பாணிதான்.

இப்போது அனுமன் முதலிய வானர வீரர்கள் ராமனைச் சமீபித்து வந்து நிற்கிறார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட்டு அவர்களை ராமன் ஆலோசனை கேட்பதாகக் காட்டுவதும், இயற்கையாகக் கதை சொல்லும் கலைத் திறன் தான்.

இந்த ஆலோசனை மன்றத்திலே ராமனது பீடிகை யுரை தான் எவ்வளவு விநயமாகவும் ராஜ தந்திரத்துடனும் அமைந்து விடுகிறது! 'ராவணன் தம்பியைப் பற்றி வானர ராஜா காரணங்களுடன் கூறியது பயன் தரத் தக்கதே; அறிவாளிகளும் வல்லவர்களுமான நண்பர்கள் நிர்ணயித்ததற்குரிய காலத்தில் உபதேசிப்பது தகுதியுடையதேயாம்' என்று சொல்லித்தானே ராமன் ஆலோசனை கேட்கிறான்!

இந்த ஆலோசனை விவரங்களில் கம்பனும் வால்மீகியும் ஒத்துப் போகிறார்களென்று சொல்ல முடியாது. சுக்கிரீவனுக்குப் பிறகு ஜாம்பவான் தன் கருத்தை வெளியிடுவதாகக் கம்பன் கூறியுள்ளான். வால்மீகத்திலோ அங்கதன் சுக்கிரீவனுக்குப் பின் பேசுகிறான். இங்கே கம்ப சித்திரத்தைக் காட்டிலும் வால்மீகி கூறும் கதா சந்தர்ப்பம் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது

கடைசியாக அனுமனைத்தான் வால்மீகியும் கம்பனும் பேச வைக்கிறார்கள். வால்மீகத்திலும் அனுமன் 'சொல்லின் செல்வன்'தான். 'நான் இப்போது பேசத் துணிவது பேசும் திறமையைக் காட்ட அல்ல' என்று அனுமன் பேசத் தொடங்கும் போதே பேச்சுத் திறனும் ஆரம்பமாகி விடுகிறது.

'நான் பேசத் துணிவது, வந்திருப்பவரிடத்திலுள்ள நேசத்தாலன்று' என்ற முன்னுரை விபீஷணனுக்கு அனுகூலமாக இவன் பேசப் போவதன் மதிப்பை உயர்த்திவிடுகிறது. தன் பேச்சினிடையே '(விபீஷணன்) முகமும் தெளிவா யிருக்கி

றது; அவன் சொன்ன சொற்களிலும் கெட்ட எண்ணம் தென்படவில்லை' என்று அனுமன் கூறுவதும் சொல்லின் செல்வனது ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே.

விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்பதற்கு அழுத்தமாகக் காரணம் கூறிவிட்டு, 'இந்த அரக்கனுடைய நல்ல எண்ணத்தைப் பற்றி என் புத்தியில் தோன்றியதை எடுத்துச் சொன்னேன். இனித் தங்கள் மனத்தில் எது நியாயமோ அதை ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டு அவ்வாறு செய்யுங்கள்' என்று முடிவுரை கூறுவது விநயமான பேச்சுத் திறனுக்கு உசிதமான சிகரம் போல் அமைந்து விடுகிறது. இதைக் கம்பனும் அனுபவித்திருக்கவேண்டும்.

இந்த முடிவுரை தான் கம்பனுள்ளத்திலே ஊறிக் கனிந்து,

'ஆதலால் இவன்வரவு
நல்வரவே எனஉணர்ந்தேன்
அடியேன் ; உன்தன்

வேதநூல் எனத்தகைய
திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன்'
என்று விட்டான்

என்ற அதிசயக் கவிதையாக உருவெடுத்திருக்க வேண்டும்.

அனுமன் பேச்சில் முக்கிய அம்சம்

இனி இந்த அனுமன் பேச்சிலே ராமனுக்கு விபீஷணனிடம் நம்பிக்கை ஏற்படுமாறு செய்யப்போகும் முக்கிய அம்சம் என்ன என்று பார்ப்போம். 'இந்த விபீஷணன், நீ (ராமன்) செய்து வருகின்ற முயற்சிகளையும், ராவணன் தீத்தொழிலில் ஒழுகுவதையும் பார்த்து, வாலி உன்னால் வதைக்கப் பட்டதையும் சுக்கிரீவன் பட்டத்திற்கு வந்ததையும் கேள்வியுற்று, இராஜ்யம் வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் புத்தி பூர்வமாக இங்கு வந்திருக்கிறான். இவைகளை ஆலோசித்து இவனை நாம் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்' என்பது வால்மீகம்.

கம்பனிலும் இக்கருத்தை ஒட்டிப் பாடல்கள் அனுமன் வாக்காகக் காணப்படுகின்றன. பழைய ஏட்டுப் பாடங்களை யெல்லாம் நன்கு பரிசோதித்த பின்பு தான் இப்பாடல்களைப் பற்றி முடிவான அபிப்பிராயம் கூறுவது சாத்தியமாகும். எனினும், இப்பாடல்களோ, இவற்றின் பொருளோ அனுமன் பேச்சின் ஜீவநாதமாக அமையவில்லை என்று சொல்லி விடலாம்.

முடிவுரைப் பகுதியிலே தான் அனுமன் பேச்சின் ஜீவநாதமும் ஜீவவேகமும் ஒருங்கே புலனாகின்றன.

அந்தணர் இல்லெனப்
பொலிந்த தாமரோ!

என்று விபீஷண மாளிகையை மகரிஷிகளின் ஆசிரமம் போலிருப்பதாக வருணிப்பதிலிருந்தே, துச்சமான ராஜ்ய ஆசை இந்த விபீஷணனுள்ளத்தில் இடம் பெற முடியாதென்பது நமக்குப் புலனாகி விடுகிறது.

விபீஷணனுடைய தத்துவ ஞானத்தையும் தண்ணளியையுமன்றோ அனும

னது முடிவுரை போற்றுகிறது? இத்தகைய விபிஷணனைச் சந்தேகிப்பது சரண்யனுன ராமனது சரணுகதி தர்மத்திற்கும் பொருத்த மன்று; சக்திக்கும் இழுக்கே யாகும் என்றல்லவா இந்த முடிவுரை கூறி முடிக்கின்றது!

சரணுகதனுன விபிஷணனை ராமன் அங்கீகரிக்கும் போதும் வால்மீகத்திலே விபீஷணனுடைய ராஜ்ய ஆசை மறக்கப் படவில்லை. 'அந்த அரக்கனே தான் ராஜ்ய மடைவதை உத்தேசித்திருக்கிருன்' என்று ராமன் சொல்லுகிருன், சுக்கிரீவனின் கொள்கையை மறுத்துப் பேசும் போதும்.

இதற்கு இசைவாகக் கம்பனிலும் 'காதல் அருத்தியும் அரசின் மேற்றே' என்பது ராமன் வாக்காக வருகிறது. இந்தப் பாட்டும் இடைச் செருகல் தான் என்பதாக ஏற்கெனவே விவகரித்திருக்கிறேன். எனினும் பழைய ஏடுகளை ஆற அமரப் பார்த்தே பாடம் முடிவாக நிச்சயிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இங்கே வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

பழைய ஏட்டுப் பிரதிகளின் ஆதாரம் இல்லாமல் பாடங்களைத் திருத்திக் கொண்டே போவது பெருந் தவறு; கம்ப ராமாயணம் போன்ற காவியங்களுக்குப் பேராபத்து என்றே கூறலாம். இப்படி ஆபத்து விளைக்கும் 'உரிமை' எத்தகைய ரஸிகருக்கும் கிடையாது.

இது நிற்க.

பொதுவாகக் கம்பன் போக்கிற்கு இசைய ராமன் பேச்சிலே விபீஷணனுடைய ராஜ்ய ஆசைக்கு இடமில்லை யென்று கருதுவதே முறையாகும். இங்கே சரணுகதியின் சிறப்பு ஒன்றே ராமன் பேசுவதெல்லாம்.

வால்மீகத்திலும் சரணமாக அடைந்தவனைக் காத்தல் இன்றியமையாதது என்கிருன் ராமன்: 'சரணம் என்று வந்த சத்துருவானவன் புறுவினுல் முறைப்படி அர்ச்சிக்கப்பட்டு அதன் மாமிசத்தால் விருந்திடப்பட்டானென்று கேள்விப் படுகிறேமல்லவா! தன் மனைவியைக் கவர்ந்தவனும் வந்த அவ் விருந்தினனை அப் புறு அங்கீகரித்ததே; என்னைப் போன்றவர்கள் சரணுகதரைக் காக்கவேண்டுமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ!'

'கபோதோபாக்யாநம்' என்று வழங்கப் பெறும் இந்தக் கதையைக் கம்பனிலும் ராமன் வாக்காகக் காண்கிறேம். அடைக்கலம் காத்தலைத் தன்னுடைய நோன்பாக வால்மீகத்தில் ராமன் கூறுவதுபோலவே கம்பனிலும் கூறுகின்ருன்.

'அபயம் கொடுத்துவிட்டேன்; இவன் விபீஷணனுக இருந்தாலும் சரி; அல்லது ராவணனேயாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும்' என்று வால்மீகி-ராமன் கூறி முடிப்பதுதான் 'விபீஷண சரணுகதி' என்று பெரியோர் சிறப்பித்துப் பேசியதற்கு மூலகாரணமாகும்.

இந்தச் சரணுகதி தர்மம் ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் உள்ளத்திலே வேரூன்றி வளர்ந்து படர்ந்து ஓர் அற்புத மதக் கொள்கையாகி விட்டது. இக் கொள்கைக்கு அபூர்வமான கவிதா ரஸமும் காவிய சோபையும் தருகிறது கம்பனில் ராமன் வாக்கு.

ராமாயணத்தின் மத்திய சம்பவம் ராவண வதம்; ராமாவதாரத்தின் நோக்கம் இதுதானே? எனினும் கம்பன் கவிதையிலே ராமன், 'வெற்றியே பெறுக, தோற்க......பற்றுதல் அன்றி உண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின்ருனை' என்றல்லவா பேசுகிருன்!

தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்த போது ராமன் தர்ம விரோதிகளான அரக்கரை வேரறுப்பதே தனது நோன்பு என்று முடிவாக உறுதி கூறினுன். இப்போது இந்த விபீஷண 'சரணுகதி'யிலோ சரணுகதனுல் தான் கொல்லப்படுவ தானுலும் அடைக்கலம் காத்தலே தான் செய்யத் தக்க தர்மம் என்பதை வற்புறுத்துகிருன்.

விபீஷணனைச் சரணுகதனுக அங்கீகரிக்கக் கூடாது என்று சொன்ன சுக்கிரீவனைக் கொண்டே விபீஷணனை அழைத்து வரச் செய்து அபயமளித்தது வால்மீகியின் கலைத் திறன். இதைக் கம்பன் அறிந்து அனுபவித்து நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டிருக்கிருன்.

விபீஷணன் ராமனைச் சரணம் புகுந்ததும், ராமன் லங்கையை அளித்துப் பட்டாபிஷேகம் செய்விப்பதும் வால்மீகத்திலே கதா சந்தர்ப்பத்தில் தொடர்ச்சியாக வரும் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளே. கம்பனிலோ இப்பகுதி விபீஷண சரணுகதிக்கு உரிய கவிதைக் கிரீடமாக அமைந்து விடுகிறது.

ராவணனுடைய கடைசித் தம்பி அந்த உறவை அறுத்துக் கொண்டு ராமகுலத்திலே 'கடைக்குட்டி'யாக விளங்கும் அதிசயத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, சரணுகதி தத்துவத்தை நிகரின்றி ஜொலிக்கச் செய்து காட்டுகிருன் கவிச் சக்கரவர்த்தி.

சித்திர ராமாயணம்

விபீஷண சரணாகதி

பி.ஸ்ரீ.

42. ஒரு பொது நோக்கு

'கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்' என்றான் கும்பகர்ணன். யாரிடம்? கும்பிட்டு வாழ்ந்த — அதாவது சரணாகதி செய்து வாழ்ந்த — விபீஷணனிடம்தான்.

ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும்

இந்த இரு சகோதரர்களும் குணாதிசயத்திலே முற்றும் முரண்பட்டவர் அல்லர். சீதையை ராவணன் கவர்ந்தது செய்யத் தகாத காரியம் என்பதில் இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை.

'பெரியோர் செயலன்று; குலச் சிறுமை தான், தர்ம விரோதமும் தான்' என்றே இரு சகோதரர்களும் கருத்தொருமித்துப் பேசினார்கள், ராவணனை நோக்கி மந்திராலோசனை மன்றத்திலே. எனினும் இந்த இருவர் செயல்களும் மாறுபட்டே நிகழ்கின்றன.

கொள்கை யளவில் அவ்வளவாகக் கருத்து வேற்றுமை இல்லையே என்று வெளிப்படையாகத் தோன்றிய போதிலும் கடமை யுணர்விலே கருத்து வேற்றுமை தோன்றுகிறது. இவ்வேற்றுமை இணைந்து போக முடியாத அளவிற்குப் பெருகி விடுகிறது. ஏன்? எப்படி?

தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திர சம்பத்திலே 'கடைக் குட்டி'யாக ராமனால் அங்கீகரிக்கப் பெற்ற விபீஷணன் ராவண குடும்பத்திலும் கடைக்குட்டிதான். இந்தச் செல்லத் தம்பி கும்பகர்ணனுக்குத் தான் செல்லத்தம்பி என்பது மில்லை; ஒரு காலத்தில் ராவணனுக்கும் செல்லத் தம்பியாக இருந்தான் என்று கருத இடம் உண்டு.

ராவணன் திக்விஜயம் செய்த காலத்திலே கும்பகர்ணனும் கலந்து கொள்வதுண்டு. அதாவது, இவன் தன் நீண்ட உறக்கங்களி லிருந்து விழித்துக் கொண்ட போதெல்லாம். ஆனால் விபீஷணன் அந்தப் போர்ச் செயல்களில் பங்கு கொண்டதில்லை. அறச் செயல்கள் புரிவதிலும் அருட்செயல்கள் புரிவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தான்.

தூதனைக் கொல்லலாகா தென்று அனுமனுக்காக விபீஷணன் ராவண சபையில் பரிந்து பேசியதும் அறச் செயலாகவும் அருட்செயலாகவும் கருதத் தக்கதுதான்.

விபீஷணன் வேண்டிக் கொண்டபடியே அனுமனை ராவணன் கொல்லாதிருப்பது, விபீஷணனுக்கு ராவணன் 'செல்லம்' கொடுக்கிறான் என்பதற்கு ஒரு சான்றாகக் காட்டக் கூடியதே. எனினும் ராவணனுடைய திக்விஜயங்களில் விபீஷணன் கலந்து கொள்ளவில்லை யென்றால் அதற்குக் காரணம், விபீஷணன் பின் பற்றிய அற நெறி அல்லது அருள் நெறியாகத் தானே யிருக்க வேண்டும்?

ஒவ்வொரு இதயத்திலும் இசைத்துக் கொண்டிருக்கிறது நீதி தர்மத்தின் தெய்வக் குரல். ராவணன் இதயத்திலும் கூட இக் குரல் இசைத்துக் கொண்டிருந்தது என்றே கருத வேண்டும். ராவணன் இதற்குச் செவிடனாகவே இருந்து விட்டான். கும்பகர்ணன் கொஞ்சம் கேட்டதுண்டு. விபீஷணனோ இக் குரலை எப்போதும் கேட்டுத் தன் வாழ்க்கையை அவ்வாறே இசைத்துக் கொள்ள முயன்றான் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

ஓரளவு இந்தத் தருமக் குரலைக் கேட்டும் அதைக் கும்ப கர்ணனால் சரியாகப் பின்பற்ற முடியவில்லையே என்பது விபீஷணனுக்கு ஒரு துயரம்தான். சமயம் பார்த்து இந்த அண்ணனைத் திருத்தி விடலாமென்பது நம்பிக்கை. ஆனால் அந்த அண்ணனைக் குறித்து இவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்க முடியுமா?

விபீஷணனுக்கு விசேஷ லௌகிக சாமர்த்தியம் இல்லாவிட்டாலும்

லௌகிக ஞானம் இல்லையென்று சொல்ல முடியாது. தன்னுடைய லௌகிக அறிவைத் துணையாகக் கொண்டு தான் கோபமூட்டாதபடி ராவணனை இசைவித்துக் கொள்ளும் முறையில் விவரித்து அநுமனைக் கொல்லும் முயற்சியைத் தடுத்து விடுகிறான்.

ஆனால் நீதிதர்மத்தின் குரலுக்கு முழுச் செவிடனாகி விட்ட ராவணனுக்கு, அந்த இசைக் குரலுடன் வாழ்க்கையை இசைவித்துக்கொள்ளும் இரகசியத்தைக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் விபீஷணனுக்கும் இருக்க முடியாதென்பது திண்ணம். என்றாலும் இந்தத் துறையிலும் விபீஷணன் அவநம்பிக்கை கொண்டுவிடவில்லை.

இந்திரஜித்தின் ஆவேசப் பேச்சிற்குப் பின், மந்திராலோசனை மன்றத்திலே விபீஷணன் தன் கருத்தை மிகவும் தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் வெளியிடுகிறான். இந்திரஜித்தையும் ராவணனையும் தாட்சண்யம் இல்லாமலே கடுமையாகத் தாக்கிப் பேசி விடுகிறான்.

இந்த நிலையிலும் விபீஷணன் சகோதர பாசத்தைத் துறக்கத் துணிந்து விட்டான் என்று சொல்ல முடியாது; இத்தகைய பாசத்தைத் துச்சமாக மதிக்கிறானென்றும் சொல்ல முடியாது. ராவணனை நோக்கி, 'நீ எனக்குத் தமையன் மட்டுமல்ல; நீயே எனக்குத் தந்தை; தாயும் நீயே; தெய்வமும் நீயே; மற்றும் எல்லாப் பொருளும் எனக்கு நீதான்!' என்றெல்லாம் சொன்னானல்லவா?

ராவணனுக்குப் புகழிலும் வீரச் செயல்களிலும் உயர்குலத்து மானத்திலும் அபார மோகம் உண்டு என்பதைத் தெரிந்து கொண்டிருந்த விபீஷணன், அந்த மோகத்தைக் கொண்டே சீதை மீதுள்ள மோகத்தைப் போக்கி விடலாமென்று கருதியவனைப் போலவும் பேசிப் பார்க்கிறான்.

'சீதையைக் கவர்ந்த செயல் உன் வீரப் புகழையும் உன் "உயர்குலத்து இயற்கை"யையும் கெடுத்து விட்டதே' என்று சொல்லிப் பார்க்கிறான்.

சீதையை விட்டு விடுவதே வெற்றி என்கிறான், —'இமாலயப் பெருந்தவறு' என்று தன் தவற்றினை ஒப்புக்கொண்ட காந்தியடிகளின் மனநிலையுடன். அந்த

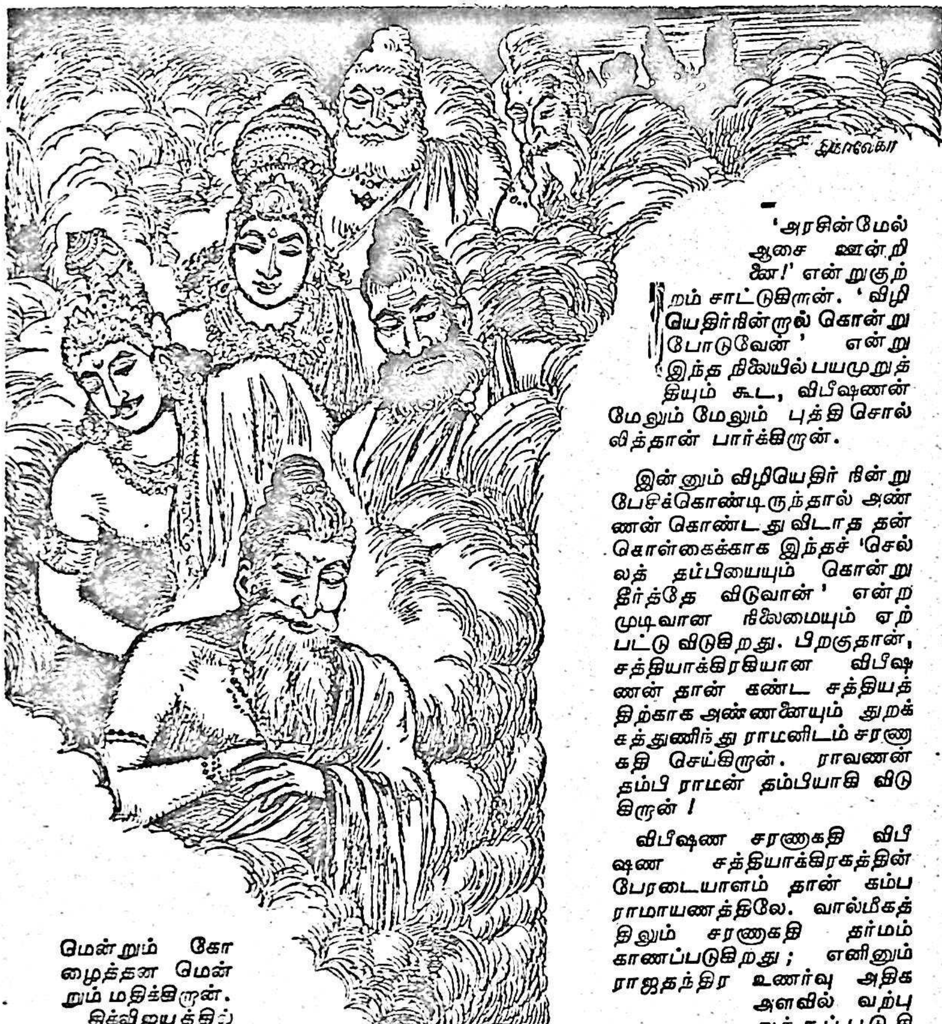
ராட்சஸ மந்திராலோசனை மன்றத்திலும் சன்மார்க்கலட்சியச் சூழலை ஒருவாறு எழுப்பி விடுகிறான்.

ராவணனுடைய பரிகாசப் பெருஞ் சிரிப்பு விபீஷணன் கட்ட முயன்ற சன்மார்க்கக் கோட்டையைத் தவிடு பொடியாக்கிய போதிலும், தன்னுடைய சன்மார்க்க விவகாரங்களெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீராகி விட்டன என்பது தெளிவாகி விட்ட அந்த நிலையிலும், அண்ணனை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேணுமே என்ற ஆசையால் ராமனுடைய அவதார நிலை குறித்தும் பிரஸ்தாபித்துப் பார்க்கிறான்.

கடைசியாக இரணியன் கதையைச் சொல்லி எச்சரிக்கை செய்து பார்க்கிறானல்லவா? 'இரணியனைப் போல நடந்து கொள்ளாதே' என்று இவன் சொல்ல, அவனோ, 'நீ பிரகலாதனைப் போல நடந்து கொள்ளப் பார்க்கிறாயா!' என்றே கோபித்துக் கொள்கிறானல்லவா?

பிரகலாதனைப் போல், இதய கானமாக எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் தருமநீதி அல்லது நியதியுடன் தன் வாழ்க்கையை இசைத்துக்கொண்டு சத்தியாக்கிரகியாக முயன்று கொண்டிருப்பவன் தானே விபீஷணன்?

சத்தியாக்கிரகமே வீர சிகரம் என்பது விபீஷணன் கொள்கை. ராவணனோ விபீஷணனைக் கோழை என்கிறான். 'பேடிப் போர் வல்லரக்கர்' என்று கூறிய ராமனைப் போல், விபீஷணனும் ராட்சஸக் கொலை வீரத்தைத்தான் பேடித்தன

மென்றும் கோழைத்தனமென்றும் மதிக்கிறான்.

திக்விஜயத்திற் கலந்து கொள்ளாதவிபீஷணனை ராவணன் எப்போதுமே வீரன் என்று மதித்திருக்க முடியாது. இரணியன் கதை கேட்ட பிறகோ, 'கோழையாக இருப்பதுடன் விபீஷணன் துரோகியும்' என்றும் தீர்மானித்து விடுகிறது ராவணனுள்ளம்.

'அரசின்மேல் ஆசை ஊன்றினை!' என்று குற்றம் சாட்டுகிறான். 'விழியெதிர்நின்றால் கொன்று போடுவேன்' என்று இந்த நிலையில் பயமுறுத்தியும் கூட, விபீஷணன் மேலும் மேலும் புத்தி சொல்லித்தான் பார்க்கிறான்.

இன்னும் விழியெதிர் நின்று பேசிக்கொண்டிருந்தால் அண்ணன் கொண்டது விடாத தன் கொள்கைக்காக இந்தச் 'செல்லத் தம்பியையும் கொன்று தீர்த்தே விடுவான்' என்ற முடிவான நிலைமையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. பிறகுதான், சத்தியாக்கிரகியான விபீஷணன் தான் கண்ட சத்தியத்திற்காக அண்ணனையும் துறக்கத்துணிந்து ராமனிடம் சரணாகதி செய்கிறான். ராவணன் தம்பி ராமன் தம்பியாகி விடுகிறான்!

விபீஷண சரணாகதி விபீஷண சத்தியாக்கிரகத்தின் பேரடையாளம் தான் கம்பராமாயணத்திலே. வால்மீகத்திலும் சரணாகதி தர்மம் காணப்படுகிறது; எனினும் ராஜதந்திர உணர்வு அதிக அளவில் வற்புறுத்தப்படுகிறது.

கடைசியாக ராமன் சரணாகதி தர்மத்தையே வற்புறுத்தி ராவணனே சரணார்த்தியாக வந்தாலும் அங்கீகரித்தற்கு உரியவன் தான் என்று சொன்னபோதிலும், சரணாகதி செய்த விபீஷணனை நோக்கி இலங்

கையின் அரண்களைக் குறித்தும், ராட்சஸ சைனிய பலத்தைக் குறித்தும் கேள்வி கேட்கிறான், வால்மீகத்திலே.

இத்தகைய ராஜதந்திரம் சரணாகதி தர்மத்தின் ஒளியை ஒருவாறு மங்கச் செய்து விடுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. பிறகு கதைப் போக்கிலே விபீஷணன் வாய்மொழியாலும் இவனது ராஜ்ய ஆசை ஓரளவு உறுதிப் படுகிறது.

வால்மீகி ராமாயணத்தை மட்டும் கற்பவர்களில் சிலர் விபீஷணனைத் தேசத் துரோகி என்று கருதுவதும் உண்டு. இந்த அபிப்பிராயம் வங்க நாட்டிலும் புதிய ஆராய்ச்சிக்காரர்களிடையே காணப் படுகிறது. கம்பராமாயணத்தைக் கூர்ந்து கற்பவர்களுக்கே விபீஷண குண சித்திரம் உள்ளவாறு புலனாகும்.

'உன்னுடைய நண்பனைக் காட்டு; நீ யாரென்று நான் சொல்லி விடுவேன்!' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவதுண்டு. காவிய நாயகனால் அன்பனாகவும் தம்பியாகவும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவன் துரோகியாக இருக்க முடியுமா! ராஜ்ய ஆசை உள்ளவனாகத் தான் இருக்க முடியுமா!

எனவே, சத்தியத்திற்காக உயிரை விட்ட தசரதனும் தன் கடைசிப் பிள்ளை என்று பெருமை கொள்ளத் தக்க சத்தியாக்கிரகியாகி விடுகிறான் விபீஷணன், கம்பராமாயணத்திலே.

சத்யாக்கிரகி சத்தியத்தைப் பற்றிக் கொண்டு பொய்ம்மையைத் துறப்பவனல்லவா! பொய்ம்மை அண்ணன் வடிவத்தில் தோன்றினால் என்ன!—தாய் தந்தை வடிவத்தில் தோன்றினால் தான் என்ன! பொய்ம்மையைத் துறப்பது தானே தர்மம்!

சத்தியத்திற்காக மக்களையும் துறக்க வேண்டியது தான்; குருவையும் துறக்க வேண்டியதுதான். சத்தியம் ஒன்றுக்கே சரணாகதி; உடன் பிறந்த பொய்ம்மையையும் உடலில் தோன்றிய பிளவைபோல் அறுத்து இரணசிகிச்சை செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். இது விபீஷணனது சரணாகதி தர்மம் – சத்தியாக்கிரக நெறி.

கும்பகர்ணன் விபீஷணனது இக் கொள்கையை முற்றும் உணர்ந்து கொள்ள வில்லை. சத்தியத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் அதிகுறியான ராமனைச் சரணமடைந்து வாழ்வதே விபீஷணனுக்கு உரியநெறி எனக் கருதுகிறான்.

புத்தி சொல்லிப் 'பார்த்தும்' ராவணன் திருந்தவில்லை யென்றால் அவனுக்கு முன்பே, அவனுக்காகப் போரிட்டு மடிவதே தனக்குத் தர்மம் என்கிறான். எனவே,

> கும்பிட்டு வாழ்கி
> லேன்யான்

என்கிறான் கும்பகர்ணன்.

இந்த மன நிலையைப் புரிந்து கொள்வது எளிது. ஆனால் சேக்கிழார் சொல்லுகிறபடி,

> கூடும் அன்பினில்
> கும்பிட லேஅன்றி
> வீடும் வேண்டா
> விறலின் விளங்கினார்

என்றவாறு சத்தியத்தையே அன்பினில் கும்பிட்டுஇதயத்திலே அந்த இசை கேட்டுத் தன் வாழ்க்கையையும் அப்படியே இசைத்துக் கொள்வதில் வெற்றி பெற்று விட்ட விபீஷண குணாதிசயத்தைப் புரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் சிரமமான காரியம் தான்.

'அவன் அமரன்' என்ற தலைப்பில் திரு. அ. சீனிவாசராகவன் எழுதி யிருக்கும் நாடகம் ஒன்று திருச்சி அகில இந்திய ரேடியோவில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒலிபரப்பப் பட்டது. அந்த நாடகத்திலே விபீஷணனைக் கம்பன் வருணித்திருக்கும் முறையைப் பற்றிய குறிப்பு ஒன்று காணப்படுகிறது:

'விபீஷணன் ஓர் அற்புதமான சிருஷ்டி. மனிதனுடைய இதயத்திலே, கேட்டோ கேளாமலோ, எப்போதும் ஒலித்து வரும் கடவுள் – நீதியின் இசையோடு இசையாய்த் தன் வாழ்க்கையை அமைக்க முற்பட்டு, சாதாரண மனிதனை விலங்கிடும் குறுகிய இலட்சியங்களை உதறி எறிந்த மகத்தான தீரனுடைய சித்திரம் அது. தமிழனும் தமிழனுடைய இலட்சிய வேகமும் உள்ள வரையில், இந்தச் சித்திரம் அழியாது.'

தன்னுடைய இதயத்திலே தான் கண்டு கொண்ட சத்தியத்தையே கும்பிட்டு 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்!' என்று தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் ஒரு மகாத்மாவை யல்லவா கம்பனது விபீஷண சித்திரம் நம் மனக் கண்முன் கொண்டு வந்து காட்டுகிறது!

அண்மையில் உலகத்திற் கெல்லாம் சத்தியாக்கிரகப் பெருநெறி காட்டி வாழ்ந்த மகாத்மா காந்தியைப் போல் காவிய உலகிலே தமிழருக்குப் பெருவழி காட்டும் லட்சியம் ஒன்றை யல்லவா கம்பன் படைத்துக் காட்டுகிறான்!

சித்திர ராமாயணம்

விபீஷண சரணாகதி

பி.ஸ்ரீ.

43. கம்ப ராமாயணத்தில் விபீஷண சரணாகதி

ஜெர்மன் மகா கவியான கேதே உத்ஸாகத்துடன் உலக மக்களின் பண்பாடுகளையெல்லாம் வரவேற்றான். எனினும், அவன் முழுக்க முழுக்க ஜெர்மனாக, ஜெர்மன் பண்பாட்டின் ஸாரத்தில் ஊறிக் கனிந்த உள்ளத்தனாகவே வாழ்ந்தான் என்று கூறுவதுண்டு.

கம்பனுடைய உத்ஸாகமோ, ஸம்ஸ்கிருதப் பண்பாட்டின் மூலமாக அக்காலத்து இந்தியாவைச் சார்ந்த பல தேசப் பண்பாடுகளையும் உணர்ந்து கொண்டதென்று கருதலாம். அப்படியிருந்தும், தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்பாகவுள்ள தமிழர் பண்பாட்டிலே வேரூன்றி வளர்ந்தது தான் கம்பனது மேதை—கலைத்திறனும் கவித்வ சக்தியும் நாடகப் பண்பும் தத்துவப் பேரறிவும் ஆகிய மேதா விலாசம்.

சடையப்ப முதலியாரின் அரண்மனை போன்ற வெண்ணெய்நல்லூர்த் திருமாளிகையில் காஷ்மீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையுள்ள இந்தியா முழுதும் காட்சி தருவதுண்டு. பல இந்திய தேசங்களிலிருந்தும் மறைவாணர்களும் கவிவாணர்களும் வேறு கலைவாணர்களும் வந்து குவிந்து சம்மானிக்கப் பெறுவர் என்ற ஒரு குறிப்பினை 'நாகபாசப் படல'த்தில் காண்கிறோம். அவர்களுக்குச் சடையன் விருந்து நடத்திய வைபவத்தைக் கவிஞன் அதிசயமாகக் குறிப்பிடுகிறான். அவர்கள் அளித்த கலை விருந்துகள் எத்தனையோ நம் கவிஞனது அறிவுப் பசிக்குப் பயன்பட்டு இந்தக் கவியுள்ளத்தைப் பண்படுத்தியிருக்க வேண்டும்!

அறத்தின் நிறம்

அவ்வளவு செழுமையான பண்பாட்டையும் கம்பனது காவியத்திலே காண்கிறோம். 'விபீஷணன் அடைக்கலப் படல'த்திலும் காண்கிறோம். விபீஷண சரணாகதி பக்தர்களுக்கு மட்டுமல்ல; கலைஞர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் ஒரு நல் விருந்து தான்.

எத்தகைய தத்துவ ஞானத்திற்கும் கலைத் திறனுக்கும் பண்பாட்டுக்கும் ஒருங்கே சான்று தருகிறது இந்தச் சரணாகதி வைபவம்!

ஊரெல்லாம் சீதையைத் தேடிக் கொண்டு வரும்போது அனுமன் விபீஷணனுடைய மாளிகையில் பிரவேசித்ததை ஏதோ ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தில் கோயிலுக்குள் போவது போன்ற பக்தியுணர்வுடன் முதன் முதல் வருணித்து விட்டான் கவிஞன். கோயிலில் மூர்த்தியைக் காட்டுவது போல் காட்டுகிறான் விபீஷணனை.

தருமமே அரக்கர் உருவில் கருநிறத்துடன் ஒளித்து வாழ்கிறதோ! — என்று அதிசயமாய்க் காட்டினான் அந்த விபீஷண உருவத்தை. ராமனைக் கண்டு 'அற நிறம் கரிதோ!' என்று விபீஷணன் அதிசயிப்பதற்கு வித்தாக அப்படிக் காட்டியிருக்கிறான்.

அந்த விபீஷணன் உணர்வைத் தன் உணர்வினால் அனுமன் உணர்ந்து கொண்டான். — ஆம்; கம்பனும் உணர்ந்து கொண்டான். அந்த உணர்விலே அனுமன் உள்ளம் பகைமை நீங்கி அமைதி பெற்றது. அப்படியே விபீஷண சிருஷ்டி தொடங்கியதும் கம்பன் உள்ளமும் சாந்தி பரிமளிக்கத் தழைத்தோங்கியதென்று கருதலாம்.

கம்பன் விபீஷண குணாதிசயத்தை வளர்த்து விடுகிறான் என்று சொல்வதைக் காட்டிலும், விபீஷணனை வளரவிடுகிறான் என்று கூறுவதே பொருத்தமாகும். கம்பன் அனுமனோடு போய் இலங்கையிற் கண்டு கொண்ட அந்த விபீஷணன் அப்படியே வளரத் தொடங்கி விடுகிறான்.

'ஏன்? எப்படி?' என்பது கவிஞனுக்கும் தெரியாது.

கம்பனுடைய சிருஷ்டி – உத்ஸாகம் இப்படி ஒரு 'மகாத்மா காந்தி'யைக் கண்டு பிடித்து விடுகிறது. வேறு எந்த ராமாயணத்திலும் இல்லாத இந்தக் குண சித்திரத்தைக் கண்டு காட்டுகிறது. ஆனால் இந்தச் சித்திரத்தின் முழுப் பொருளும் கம்பனுடைய மேதைக்குத் தான் தெளிவாய்ப் புரிந்து விட்டதென்று சொல்ல முடியுமா?

கம்பனுடைய கவிதையின் சிறப்பியல் புகளை 'விபீஷண சரணாகதி'யிலும் காண்கிறோம். மொழி பெயர்க்கவே முடியாத கலைத் திறனையும் கவிச் சுவையையும் இந்தப் படலத்திலும் காண்கிறோம்.

கம்ப ராமாயணத்தைப் படிக்கும் போது அங்கும் இங்கும் மட்டுப்படாத செல்வத்தைக் கொட்டி வைத்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. பன்னிற மணிகள் இழைத்த அணிகளைச் சில இடங்களில் வாரி இறைத்திருப்பது போன்ற உணர்ச்சியும் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. இதனாலேயே கம்பசித்திரத்தின் அழகுகளை உள்ளவாறு உணர்ந்து கொள்ள இயலாமல் மயக்கம் ஏற்படுவது முண்டு.

உதாரணமாக, விபீஷணன் ராமனைக் காணும் கட்டத்தைப் பாருங்கள். 'மார்க்கடம் சூழ்ந்த வைப்பின்' என்று தொடங்கும் பாட்டிலிருந்து ஆறு பாடல்களைப் பாடிப் பாருங்கள். 'என்ன என்ன இரத்தினங்களை எப்படி யெல்லாம் இறைத்திருக்கிறது!' என்று பிரமித்துப் போகிறீர்களல்லவா!

புராண கதைகளும் இயற்கைப் பொருளழகுகளும் சொந்தக் கற்பனைகளும் உயர்வு நவிற்சிகளும் எப்படிக் கதம்பமாகி இந்தக் காட்சியைச் சித்திரிக்க முயல்கின்றன!

எப்படியோ அந்த இசை வெள்ளத்திலே காண்கிறோம் சக்ரவர்த்தித் திருமகனை. லட்சுமணனுடன் — பாற்கடல் வெள்ளம் சூழ்ந்திருப்பதுபோல் வெள்ளை வானரங்கள் சுற்றி யிருந்த அந்தக் கண்ணனை!

விண்ணும் மண்ணும் எத்தனை உபமானங்களை அள்ளி வீசி ஸர்வலோக சரண்யனைச் சரணாகதனுக்குக் காட்டுகின்றன!

ராமனுடைய தெய்வத்தன்மையும் மானுடப் பண்பும், பேரழகும் பிரிவுத் துயரமும், கருணையும் துறவுச் செல்வமும் இந்தக் கம்ப சித்திரத்திலே அற்புதமாய்ப் புலனாகி விடுகின்றன.

கம்பனுடைய வருணனைகளால் குழப்பமடையும் உள்ளங்களும் உண்டு; களைத்துப் போகிறவர்களும் இருக்கக் கூடும். ஆழத்தைக் காட்டிலும் நீளத்தைக் கண்டு அஞ்சி விலகிப் போகிறவர்களும் உண்டு.

செருகு கவிகளால் விளைந்திருக்கும் அனர்த்தங்களும் உண்டு. திருத்தம் செய்யும் முயற்சிகளால் அனர்த்தங்கள் அதிகரித்து விட்டதும் உண்மைதான். இத்தகைய கஷ்டங்களை 'விபீஷண சரணாகதி'யிலும் காண்கிறோம்.

எனினும் கம்ப ராமாயணத்தின் சிறந்த பகுதிகளில் ஒன்று விபீஷண சரணாகதி என்பதில் சந்தேகமே இருக்க முடியாது. 'மூட்டிய தீயென முடுகிப் பொங்கி'ய லங்கேச்வரன் 'பிரகலாதனும் நீயுமே நிகர்! ஓடிப் போய்விடு; இல்லாவிட்டால் கொன்று விடுவேன்' என்று துரத்துவதிலிருந்து ஆரம்பமாகிற இந்தப் படலம் முடிவு வரையில் தன் சிறப்பை வெளியிடத்தான் செய்கிறது.

விபீஷணன் சரணாகதனாகும் பெரும் பேறு பெறுவதுடன் லங்கேச்வரனாக முடிசூட்டப் பெறுவதுதான் எவ்வளவு இசைவாக, எவ்வளவு வசிகரமாக வருணிக்கப்படுகிறது! பெரியோரெல்லாம் இந்தச் சரணாகதனின் வைபவத்தைக் கொண்டாடுவதாகவும், ராமன் உறையுள் தந்து அனுப்புவதாகவும் இப்படலம் முற்றுப் பெறுகின்றது.

முனிவர்களும் ஞானிகளும் பக்தர்களும் விபீஷணன் சரணாகதியால் அடைந்த சிறப்பை அடையவில்லையென்று பெரியோர்கள் வியக்கிறார்களாம்:

'இற்றைநாள் அளவும்
யாரும் இருடிகள்,
இமையோர், ஞானம்
முற்றினர், அன்பு
பூண்டார், வேள்விகள்
முடித்து நின்றார்,
மற்றும்மா தவரும்
எல்லாம், வாள்எயிற்(று)
இலங்கை வேந்தன்
பெற்ற(து)ஆர் பெற்றார்?'
என்று வியந்தனர்
பெரியோர் எல்லாம்.

[இற்றை நாள் அளவும்–இன்றைய வரையிலும். யாரும்–யாவரும். இருடிகள்–ரிஷிகள். இமையோர்–தேவர்கள். ஞானம் முற்றினர்–ஞானிகள். வேள்வி

கள்-யாகங்கள். வாள் எயிற்று இலங்கை வேந்தன்-வாள்போல் கூர்மையான பற்களை யுடைய லங்கேச்வரன்.]

இந்தவிதமாகச் சரணாகதி வைபவத்தை முடித்து விட்டுக் கவிஞன், விபீஷணனுக்கு ராமன் உறையுள் அமைப்பித்துக் கொடுத்ததாகவும், சூரியன் அஸ்தமிப்பதாகவும் கதைத் தொடர்ச்சி காட்டி முடிக்கிறான்.

விபீஷணன்
மாட்சி

சரணாகதிக்குப் பின் விபீஷணன் புதியவனாகி ஒரு புதிய உலகத்தில் வசிக்கத் தொடங்குகிறான் எனலாம். இதற்கு முன் கனவிலே கண்டதுபோல் 'பிரகலாத' உலகத்தைக் கண்டிருந்தான்: இப்போது கனவு நனவாகி விடுகிறது.

விபீஷணன் மெய்ஞ்ஞானி; ஆனால் ராவணனைப் போல் வேதம் முதலான நூல்களை நன்குகற்று அறிவைப் பெருக்கிக் கொண்டவனல்ல. மந்திராலோசனை மன்றத்திலே ராவணனுக்குப் புத்தி சொல்லும் போது, 'கற்றதனால் பொருந்திய மாட்சி என்னிடம் இல்லை' என்று தானே ஒப்புக் கொள்கிறான். நுண்ணறிவிலும் தான் ராவணனுக்கு நிகரில்லையென்பதையும் ஒப்புக்கொள்கிறான். இது ராவணனுக்கும் தெரிந்தது தான்.

விபீஷணன் சூழ்ச்சி செய்வதாக ராவணன் நினைக்கும்போதும் தம்பியைப் புத்திசாலி என்று ஒப்புக்கொண்டதாக அர்த்தம் இல்லை.

> ஏழை நீ என்பெருஞ்
> செல்வம் எய்திப்பின்
> வாழ்வோ கருத்து ?

என்றுதானே கேட்கிறான்.

'நீ அறிவிலும் ஏழை; பொருளிலும் ஏழைதான்!' என்ற பொருளில்தானே விபீஷணனை 'ஏழை' என்கிறான். இப்படிப்பட்ட ராவணனுக்கு விபீஷணன் மெய்ஞ்ஞானி என்பது எப்படிப் புலனாகும்!

ஆனால் விபீஷணன் மெய்ஞ்ஞானி என்பதைக் கும்பகர்ணன் அறிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

> கவிஞரின் அறிவு
> மிக்காய் !

—அதாவது 'கவிஞரைப் போல் உள்ளொளியாகிய அறிவு மிகுந்தவனே!'— என்று விபீஷணனை விளித்துப் பேசுகிறான்.

கல்வியறிவிலோ, இயற்கை நுண்ணறிவுத் திறனிலோ விபீஷணனுக்கு மாட்சி இல்லையென்றாலும், கவிஞரைப் போல் மேதா விலாசம் பெற்றிருந்து மெய்ஞ்ஞானியாகி விட்டான் என்று ஊகிக்கலாம். கவி பாடுகிறவன் தான் கவி என்பதில்லை; உள்ளொளியில் அறநெறி காணும் மெய்ஞ்ஞானியும் ஒருவகைக் கவிஞன்தான்!

கவிஞனுக்குக் கவிதையே செய்கை; செயல்-திறம் படைத்த மெய்ஞ்ஞானிக்கோ அவன் செய்கையே கவிதை. கவிஞனும் மேதாவி; மெய்ஞ்ஞானியும் மேதாவி தான்.

பிரகலாதனையும் விபீஷணனையும் மேதாவிகளென்றே கம்பன் காட்டுகிறான். மேதாவிக்கு ஏட்டுக் கல்வி அவசியம் என்பதில்லை. 'மறை ஓதாது ஓதி உயர்ந்தவன்' என்றுதானே பிரகலாதனைக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறான்!

அடுத்த பாட்டிலேயே அத்தகைய மேதாவிதான் விபீஷணன் என்பதையும் தெளிவாக்கி,

> மேதாவி கட்கெல்லாம்
> மேலான மேன்மையான்

என்று விபீஷணனைச் சுட்டிக் காட்டுகிறானல்லவா?

குருவிடம் வேதம் ஓதாமல், வேறு கல்வியும் கற்றுக்கொள்ளாமல் பக்தி பண்ணத் தொடங்கிவிட்ட பிரகலாதனை 'அறிஞரின் அறிஞன்' என்கிறான் கவிஞன். 'நீ தவறான வழியில் முன் வைத்த காலை பின்வாங்கித் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்வதே விஜயம்' என்று ராவணனுக்குப் புத்தி சொல்லும் நிலையில் விபீஷணனை 'அறிஞரின் மிக்கான்' என்கிறான்.

'நாயகன் தனி ஞானி'— அதாவது, இறைவன் விஷயமான ஒப்பற்ற ஞானத்தையுடையவன் - என்று பிரகலாதனைக் குறிக்கிறான் கவிஞன். இத்தகைய ஞானிதான் வீபீஷணனும்.

'மறையினும் தூயான்'—வேதங்களைக் காட்டிலும் பரிசுத்தமானவன் — என்கிறான் பிரகலாதனை. இத்தகைய தூயவன் தான் விபீஷணனும்.

'நல்லறத்துக்கு நாதன்' பிரகலாதன். 'அற நிறம் கரிதோ' என்று அதிசயமாய்க் கண்டு கொண்ட விபீஷணனும் 'நல்லறத்துக்கு நாதன்' தான்.

'தாயின் மன்னுயிர்க்கு அன்பினன்' பிரகலாதன். இந்தத் தாயன்பின் மாட்சியைச் சரணாகதனாகிய விபீஷணனிடத்திலும் காண்கிறோம்.

* * *

இத்தகைய சரணாகதனைக் குறித்து, 'இவனை நம்பக் கூடாது; நம்பினால் உனக்கு மரணமே வந்தாலும் வந்து விடும்!' என்று சொல்லிப் பார்த்தார்கள். ராமனோ, 'அப்படி இறந்த நாளன்றோ என்றும் இருந்த நாள்!' என்றான்.

தனக்குத் தோல்வியே ஏற்படும் என்றாலும், சரணாகதனைக் காப்பாற்றுவதே தன் கொள்கை யென்றான்.

சரணாகதன் சரண்யனுக்காகத் தியாகம் செய்வது போல், சரண்யனும் தியாகம் செய்யத் தயார். அத்தகைய சத்தியப் பெருநெறி சரணாகதி.

இரண்டு ஸத்திய இமயங்களை வடக்கேயிருந்தும் தெற்கேயிருந்தும் கொண்டு வந்து காட்டுவது போல் காட்டுகிறான் கம்பன், சரண்யனையும் சரணாகதனையும்.

இத்தகைய சரணாகதி தர்மமே உலகத்தை உய்விப்பது. இந்த வைபவத்தைக் கூறும் படலத்திற்குக் கம்ப ராமாயணத்தில் ஒரு சிறப்பான ஸ்தானம் உரியதுதான்.

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

44. காதல் தூண்டிய வீரம்

தீப்போலச் சிவந்து சிறியது அந்தி. அந்தச் சிவப்பை இருள் விழுங்க ஆரம்பித்தது. 'நிறத்து அந்தி வந்து இறுத்தது; கறுத்தது அண்டமே.'

திக்குக்களைக் கொள்ளை கொண்டது கருங்கடல்! வானப் பொய்கையிலே புது மலர்கள்; — அல்லது மல்லிகைக்காடு வானத்தில் ஏறிவிட்டதா?

அந்தித் தொழுகை ஆன பின்பும் உள்ளத்தில் அமைதி ஏற்படவில்லை. பெருமூச்சு விடுகிறான். ஏன் இந்தத் திருமனம் இப்படி வெதும்ப வேண்டும்?

சந்திரனும் உதயமாகிறது; வெண்மணற் பரப்பிலே பாலைச் சொரிகிறது நிலா. அலைக் கைகளைக் கொட்டி முழக்கி வரவேற்கிறது சமுத்திரம்.

சந்திரனுக்குத்தான் ஏன் இந்த உட்கறுப்பு, — உள்ளுக்குள்ளே இவ்வளவு கோபம்? சீதையின் திருமுகம் தன்னை வென்று விட்டதே என்ற கோபமா?

ஆனால் சீதையைத் தேடிப் பிடிப்பதில் ராமனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று தானே சந்திரனும் இப்படி,

வெண்ணிற நிலவெனும்
வலையை விசினான்!

எத்தனை விநோதங்கள், விபரீதங்கள்!

புலி, அம்பு, வாள்

அது என்ன! — ஒரு புலி கோபத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பாய்ந்து வருகிறதா! அம்புகள் பாய்கின்றன; வாளும் பாய்கிறது! ஆ, இந்த நிலவின் மயக்கம்தான் என்ன?

தென்றல் என்(று) ஒரு புலி
உயிர்த்துச் சென்றதால்!

[உயிர்த்து — பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு.]

ஆனால் அந்த வாளும் அம்புகளும் எங்கேயிருந்து வருகின்றன? ராமனை வருத்தக் கூடிய ஆயுதங்களும் உண்டோ?

வாலியை எய்து வீழ்த்திய வீரம் எங்கே? அதற்கு முன்சோதனையாகக் காட்டிடையே வானளாவி நின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் ஒரு சேரத் தொளைத்த அந்தத் தோள்வலியும் நெஞ்சுத் துணிவும் எங்கே?

கரத்தொடும் பாழிமாக்
கடல்க டைந்துளான்
உரத்தொடும், கானிடை
உருவ ஓங்கிய
மரத்தொடும் தொளைத்தவன்
மார்பில், மன்மதன்
சரத்தொடும் பாய்ந்தது
நிலவின் தாரைவாள்!

[கரத்தொடும் — கையினால். பாழிமாக் கடல் — வலிய பெரிய கடல். கடைந்துளான் — கடைந்தவனாகிய வாலியின். உரத்தொடும் — மார்போடும். கானிடை — காட்டிலே. உருவ ஓங்கிய — வானத்தை உருவிச் செல்கிறது என்று பிரமிக்கும்படி ஓங்கி உயர்ந்த. மரத்தொடும் — ஏழு மராமரங்களோடும். தொளைத்தவன் மார்பில் — தொளைத்தவனாகிய ராமன் மார்பில். மன்மதன் சரத்தொடும் — மன்மத பாணங்களோடும். தாரைவாள் — கூர் நுனியுள்ள வாளாயுதம்.]

தேவர்களும் அசுரர்களும் பாற்கடலைக் கடைந்தார்களல்லவா! மந்தர மலையை மத்தாகவும், வாசுகி என்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிறாகவும் அமைத்துக் கொண்டு கடைந்தார்களாம். அப்படிக் கடைகையில் அவர்கள் இளைத்துப் போகவே, வாலி வந்து தன் கையால் அந்தக் கடலை அமுதெழக் கடைந்து விட்டான் என்பது வாலியின் ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தைச் சொல்ல வந்த ஒரு கதை.

இக் கதையைக் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலும் கம்பன் உபயோகித்துக் கொள்கிறான்.

கடல் கடைந்த கைகளால் சுக்கிரீவனது உடலைக் கடைந்து விட்டான் என்றல்லவா அனுமன் வாலி பராக்கிரமத்தை ராமனிடம் எடுத்துக் காட்டினான்! அதே பராக்கிரமத்தைத் தான் இப்போதும்,

கரத்தொடும் பாழிமாக்
கடல்கடைந்துளான்

என்று வாசகர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறான் கவிஞன்.

'அந்த வாலியின் மார்பைத் தொளைத்த ராமபாணம், ஏழு மராமரங்களையும் அப்படியே தொளைத்து வந்த அதே பாணம் தான்!' என்ற குறிப்புடனே, 'கடல் கடைந்துளான் உரத்தொடும், கானிடை உருவ ஓங்கிய மரத்தொடும் தொளைத்தவன்' என்கிறான்.

அத்தகைய ராமனது வயிர மார்பிலே மலரம்பும் நிலவாகிய வாளும் லேசாகப் பாய்ந்து விடுகின்றனவாம்:

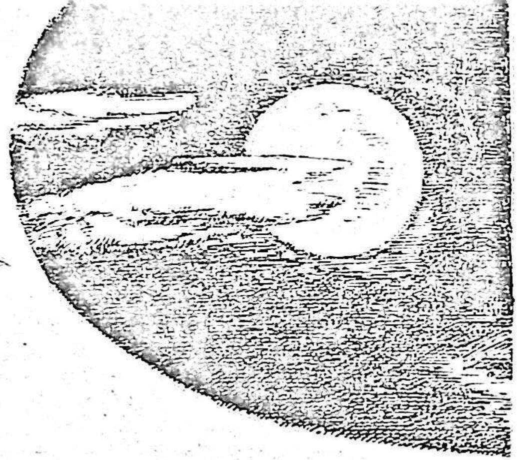
மரத்தொடும் தொளைத்தவன்
மார்பில் மன்மதன்
சரத்தொடும் பாய்ந்தது
நிலவின் தாரைவாள்!

இந்தப் பாட்டு முழுதும் பாடிப் பாடி அனுபவிக்கும் போது, கவித்வ சக்தியைக் கொண்டு எத்தகைய இந்திர ஜாலங்களைச் செய்து காட்ட முடியும் என்பது ரஸிகர்களுக்கு இனிது புலனாகும்.

அந்த நாள் நினைவு

ராமனுக்கு நேர்ந்துள்ள இந்த நிலைக்குக் காரணம் சீதையின் நினைவு தான் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை:

பணிபழுத்(து) அமைந்தபூண்
நலத்தின் பண்பினால்
பிணிபழுத்(து) அமைந்ததோர்
பித்தின் உள்ளத்தான்,
அணிப ழுத்(து) அமைந்த
முத்(து)
அரும்புசெம்மணி
மணிபழுத்(து) அமைந்தவாய்
மறக்க வல்லனோ?

[பணி பழுத்து அமைந்த - வேலைத்திறன் நிரம்பி அமைந்த. பூண் நலத்தின் பண்பினால் - அவயவ அழகை எடுத்துக் காட்டும் ஆபரண அழகின் தன்மையினால். பிணி பழுத்து அமைந்ததோர் - காதல் நோய் நிறைந்து பொருந்தி அமைந்ததாகிய ஒரு. பித்தின் உள்ளத்தான் - பித்துப் பிடித்த உள்ளத்தையுடைய ராமன். அணி பழுத்து அமைந்த - வரிசையாக அழகு நிரம்பி அமைந்த. முத்து அரும்பு செம்மணி - முத்துக்கள் இடையே தோன்றப் பெற்ற சிவந்த இரத்தினம் போன்ற. மணி

பழுத்து அமைந்த - அழகு நிரம்பப் பெற்ற.]

காட்டுக்கு வருவதற்கு முன் நிகழ்ந்த ஒரு காட்சியின் நினைவு இது என்று சொல்ல வேண்டும். வேலைப்பாடு நிரம்பப் பெற்ற சில நகைகளை அணிந்து கொண்டு சீதை ராமனிடம் வருகின்றாள். ஏதோ அவசரமாக ஒரு செய்தி சொல்லத் தான் வருவது போலத் தோன்றுகிறது.

அவள் நடந்து வரும்போதும், தன் அருகே வந்து நிற்கும் போதும், அவள் அணிந்து கொண்டிருந்த வேலைப்பாடு நிரம்பிய அந்த ஆபரணங்கள் இப்போது அவனுக்கு ஆபரணங்களாகத் தோன்றவில்லை; அவளே அந்த ஆபரணங்

களுக்கும் ஆபரணமாகி விடுகிருளாம். இந்த நினைவே ராமனைப் பிணிபிடித்தவ னுக்குப் பைத்தியக்காரனுக்கி விட்டது போலத் தோன்றுகிறது.

இளநகையரும்பி ஏதேதோ சொல்ல முயல்கிருள். ஆனல் 'என்ன சொல்ல வந்தோம்?' என்பது அவளுக்கே மறந்து போய் விடுகிறதாம். அந்த நிலையில்

தோன்றிய அந்த இள நகையையும், அந்த வாயையும் ராமனல் எப்படி மறக்க முடியும்? சௌந்தரிய லட்சுமி படுத்துகிற பாடு இது!

வீர உணர்வாகிறது

இப்படி ஒரு கணம் ஒரு யுகமாய்க் கழிந்து வருகிறது. உடம்பு தான் எப்படி மாறிப் போய் விட்டது! எத்தனை துன்பங்கள் எப்படி யெல்லாம் வந்து சேர்ந்து விட்டன!

இப்போது என்ன என்ன செய்கிருன் ராமன் என்று அந்த வெளிப்படையான நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டே இவனுடைய மன நிலையை நமக்குக் காட்ட முயல் கிருன் கவிஞன். இந்த முயற்சியிலே தான் என்ன வெற்றி!

கடலை நோக்கிய வண்ணம் உட்கார்ந் திருக்கிருன். பக்கத்திலே கோதண்டம் என்ற வில். வேறெருவரும் அருகில் இல்லை; — லட்சுமணன் கூட இல்லை.

உடலினை நோக்கும், பின்
உயிரை நோக்குமால்;
இடரினை நோக்கும்; மற்(று)
யாதும் நோக்கலன்;
கடலினை நோக்கும்; அக்
கள்வன் வைகுறும்
திடரினை நோக்கும்; தன்
சிலையை நோக்குமால்!

[யாதும் நோக்கலன்–வேறு எதையும் நோக்காமல் இருந்தான் சற்று நேரம். கள்வன்–மனைவியைக் கவர்ந்த கள் வனை - ராவணன். வைகுறும் – தங்கியிருக்கிற. திடர்–திட்டு; தீவு. சிலை-வில்.]

தன் உடம்பை நோக்குகிருன், 'வயிர உள்ளத்தின் உறையுளாகிய இந்த வச்சிரதேகமும் இப்படி வாட்ட முற்றிருக்கிறதே!' என்ப தாக.

இந்த உடம்பை உடும்புப் பிடி யாகப் பிடித்திருக்கும் உயிரின் வலிமையைத் தான் என்னென் பது? 'சீதையைப் பிரிந்த நிலையி லும் உயிர் விடாப் பிடியாக என்னை இப்படிப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறதே! அந்தச் சீதையாகிய உயிரைப் பிரிந் தும் இந்த உயிரைப் பிரிய இயலவில்லையா? அவ்வளவு இனிமை வாய்ந்ததா இவ் வுயிர்!'—இப்படி யெல்லாம் நினைவின் வெள்ளம் பொங் குவதாகக் கருதலாம்.

எவ்வளவு நம்பிக்கை, இந்த உயிர்க் கொடிக்கு ஆணி வேராக அமைந்திருக்க வேண்டும்!

சூர்ப்பணகை தோன்றியது முதல் சீதாராமரின் காதல் வாழ்க்கையில் இடர் களும் தோன்றி விட்டன எனலாம். இத்தகைய நோக்கிலும் ராமனுள்ளம் சென்று கொண்டிருக்கிறது சற்று நேரம்.

திடீரென்று ஒன்றையும் நோக்காமல் திக்பிரமை கொண்டவனைப் போல், காணப்படுகிருன். இதே நிலை நீடித்தால் பைத்தியம் அல்லது செயல் - திறத்தின் சாவு தான்! ஆனல் இந்த நிலையிலிருந்து எப்படித் தன்னை மீட்டுக் கொள்கிறது வீர உள்ளம், பாருங்கள்!

எதிரே அலையெறியும் கடலை நோக்கு கிருன். அந்த அலைக் கிளர்ச்சி போல் உள்ளத்திலும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு விடு கிறது.

கடலுக்கப்பால் இலங்கை இருக்கும் திசையை நோக்குகிறான். கடல் சூழ்ந்த லங்கா ராஜ்யமாகவா அது தோன்று கிறது? லங்கேச்வரனாகவா ராவணன் தோன்றுகிறான்? 'கள்வன் வைகுறும் திடர்' என்றல்லவா ராஜாவும் ராஜ்ய மும் தோன்றுகிறார்கள்?

வீர உள்ளம், வயிர உள்ளம் துடி துடிக்கிறது செயலை நோக்கி. எனவே,

திடரினை நோக்கும்; தன்
சிலையை நோக்குமால்!

'வில்லை நோக்குகிறான்,—அருகே கிடக்கும் அந்தக் கோதண்டத்தை' என்ற அந்த முடிவான நோக்கிலே யுத்தகாண்ட நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் வாசகர்களின் மனக்கண்ணுக்கு முன் தோன்றத் தொடங்கி விடுகின்றன.

அந்தி மயங்கி வெண்ணிலா வந்து முகம் காட்டித் தயங்குகின்ற அந்த முன் இரவிலே,

கடலினை நோக்கும்; அக்
கள்வன் வைகுறும்
திடரினை நோக்கும்; தன்
சிலையை நோக்குமால்!

என்ற இந்த வீர நோக்குகள் எத்தகைய பயங்கர விதியை விதிக்கின்றன லங்கேச் வரனுக்கும்!

மூன்றே பாடல்களில் ஓர் அதிசய மான கம்ப சித்திரம் இது. அந்தி மாலை யின் இயற்கையழகுகள், கருந்திரையை விலக்கிக்கொண்டு தோன்றும் நட்சத்திரங் கள், பால் நிலா, பொங்கி வரும் கடல லைகள், அந்த அலைகளை அளைந்து வரும் தென்றல் எல்லாம் சௌந்தரிய லட்சுமி யாகிய சீதையின் நினைவை மூட்டுகின் றன ராமனுள்ளத்திலே.

இந்தக் காதல் நினைவுகள் முதன் முதல் சற்றுச் சோர்வை உண்டாக்குவது போலத் தோன்றினாலும் விரைவில் உள் ளத்தை விசிறி ஆத்ம சக்தியை ஜொலிக் கச் செய்கின்றன. சௌந்தரிய லட்சுமி, வீர லட்சுமியை, — விஜய லட்சுமியைத் தூண்டி விடுகிறாள்.

சித்திர ராமாயணம்

பி. ஸ்ரீ.

45. இருவர் பண்பாடு

வானரப் பெருங் கூட்டமும் அந்தச் சேனைத் தலைவர்களும் இப்போது கூட்டாளிகள் அல்ல; விசேஷ நம்பிக்கைக்குரிய வீர அனுமனும் மறக்கப்படுகிறான். புதிதாகத் தன் குடும்பத்தை விஸ்தரித்துக் கொண்டானே ஒரு கடைசித் தம்பியையும் சேர்த்துக் கொண்டு, அந்தத் தம்பியைக் கூட மறந்து விட்டான் ராமன்.

கடல், அலை ஓசை, அலைகள் மீது தவழ்ந்து வரும் பிள்ளைத் தென்றல், வானத்து நட்சத்திரங்கள், சந்திரன், கண்ணுக்குத் தெரியாமலே நிற்கும் மன்மதன் ஆகிய இவர்களே இப்போது ராமனுக்குக் கூட்டாளிகள்! ஆனால் துன்பம் செய்யும் கூட்டாளிகள்! அந்திமாலை, இருட்டு, நிலவு முதலியவற்றைப் படைத் துணையாகக் கொண்டு சண்டை போட வந்தவனல்லவா மன்மதன்!

தனியனாக விலகியிருந்து மன்மதனிடம் சிக்கிக் கொண்டு அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருந்த ராமனுக்கு உதவியாக வருகிறது சுக்கிரீவனின் குரல். ராமன் தன்னை மறந்தாலும் தான் அவனை மறந்துவிடாமல் கவனித்துக் கொண்டேயிருக்கிறவனல்லவா! சுக்கிரீவன் தான் விபீஷணனைக் குறித்தும் நினைவு மூட்டி, மேல் நடத்த வேண்டியதை அவனையும் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டும் என்கிறான்.

சில உபாயங்கள்

'**நீ** செய்யத் தக்க தூய செயலை விபீஷணனோடு ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும்; வீணாக வருந்திக் கொண்டிருப்பதில் பயன் இல்லை' என்று சுக்கிரீவன் தெளிவித்த பின்பே, ராமன் சற்றுத் தெளிந்து விபீஷணனை அழைத்து வரச் சொல்லுகிறான். விபீஷணன் வந்து வணங்கி, ராமனது கட்டளையால் அருகே உட்கார்ந்து கொண்டதும் இலங்கையைப் பற்றி விசாரிக்கிறான் ராமன்.

வால்மீகி ராமாயணத்திலே விபீஷணன் சரணம் புகுந்ததுமே, 'அரக்கர்களுடைய பலாபலங்களை உள்ளபடி சொல்ல வேண்டும்' என்று ராமன் கேட்கிறான். ராமனுடைய விருப்பத்தின்படி விபீஷணனும் ராட்சஸ பலத்தை வெளியிடுகிறான். கம்பன் செய்திருக்கும் மாறுதல் கம்பனது விபீஷண குணசித்திரத்திற்கு மிகவும் அவசியமானதென்பது தெளிவு.

ராமன் விபீஷணனுக்கு உறையுள் அமைக்கச் செய்து விடை கொடுத்து அனுப்பிய பின், எல்லாரையும் மறந்த நிலையில் சீதையை நினைத்துக் கொள்ளும் காட்சி ஒன்றைக் கம்பன் அமைத்திருப்பதே இவனது பெருங் கலைத் திறனுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

இலங்கையின் அரண் முதலியவற்றைச் சொல்லுமாறு ராமன் விபீஷணனைக் கம்பராமாயணத்திலும் கேட்கத் தான் செய்கிறான். என்றாலும், சரணாகதிக்கும் 'இலங்கை கேள்வி'க்கும் இடையே இந்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளையும் வாசகர்கள் மறக்குமாறு ஒரு காட்சியை இடைப் பெய்திருப்பதால், விபீஷண குண வளர்ச்சி குறித்துத் தவறான அபிப்பிராயம் ஒன்றும் வாசகர் உள்ளத்தில் ஏற்பட வழியில்லையென்பது உய்த்துணரத் தக்கது.

மேலும், ராமன் தானாக விபீஷணனிடம் இலங்கையின் அரண் முதலியவற்றைக் கூறுமாறு கேட்டு விடவுமில்லை. சுக்கிரீவன் ராமனது இதய தாபத்தை ஆற்றும் நோக்கத்துடன்,

'மேயவன் தன்னொடும்
எண்ணி மேல்இனித்
தூயது நினைக்கிலை!'

[மேயவன் — அடைந்தவனாகிய விபீஷணன். தூயது நினைக்கிலை — தூய

செயலை நினைக்கவில்லையே; நினையாமல் வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாயே.]

என்று சொன்ன பிறகுதான் ராமன் விபீஷணனை அழைத்து வரச்சொல்லுகிறான்.

விபீஷணனோடு ஆராய வேண்டிய அந்தக் காரியத்தைத் 'தூய செயல்' என்று கூறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சுக்கிரீவன் குரல் கொடுத்ததும் தெளிவு பெற்ற ராமன், விபீஷணனை அழைத்து வரக் கட்டளையிடும்போது:

செல்வழி அறிஞனைக்
கொணர்மின்

[கொணர்மின் – அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்.]

என்று சொல்வதும் ஊன்றி நோக்கத் தக்கது.

விபீஷணனை 'அறிஞன்' என்று கூறுவதுடன் 'செல்வழி அறிஞன்' என்றே குறிப்பிடுகிறானல்லவா? திசையறி கருவி எப்போதும் வடக்குத் திசையையே காட்டுவதுபோல் சிலர் அறிவு, செம்மையான வழியையே காட்டுமாறு பயிற்சி பெற்றுப் பண்பட்டிருக்கிறது. அத்தகைய அறிஞர்களான மகா புருஷர்களில் ஒருவன் விபீஷணன் என்பது ராமன் கருத்து.

இதே பாட்டில் விபீஷணன் கவிக் கூற்றாகவும்,

வெவ்வழி விலங்கினன்—
நெறியை மேவினான்

[வெவ்வழி – தீயவழி. விலங்கி – விலகி.]

என்று குறிக்கப்படுகிறான்.

இத்தகைய உபாயங்களால் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக விபீஷண குண சித்திரத்தைப் போற்றி வளர்க்கிறது கவியுள்ளம்! கதா சந்தர்ப்பம், ஸ்தூலமாகப் பார்க்கும்போது, 'நாட்டுக்குத் துரோகி தானே? அண்ணனுக்குத் துரோகி தானே?' என்று கேட்குமாறு சாதாரணமாய்க் கதை கேட்கிறவர்களைத் தூண்டக் கூடியதுதான். வால்மீகத்தின் சாதாரண வாசகர்களும் விபீஷண சித்திரத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இடர்ப்படக் கூடும். ஆனால் அறிஞர்களென்றும் தமிழறிஞர்களென்றும் சொல்லிக் கொண்டு, கம்பனது விபீஷண குண சித்திரத்தை அறிந்து கொள்ளாதவர்களை என்னென்பது!.

ராமன் வினவிய வினாக்களுக்கு விடையிறுக்க வேண்டுமென்று விபீஷணன் எழுந்து நிற்கிறான். ஆனால் எழுந்து நின்ற விபீஷணனை ராமன் உட்கார்ந்து கொண்டே பதில் சொல்லுமாறு ஏவுகிறான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் விபீஷணன் மீது ராமனுக்குள்ள பெருமதிப்பு இனிது புலனாகிறது.

இங்கும் கவிக்கூற்று விபீஷணனை 'முழுதுணர் புலவன்' என்று கௌரவிக்கிறது. பிரகலாதனைப் போன்ற மெய்யறிஞன்தானே புலவருக்கும் மேலான 'முழுதுணர் புலவன்' ஆவான்!

விபீஷணன் கூறுவது

இலங்கை மதில், மதிலின் யந்திரம், காவல் வலிமை முதலியவற்றை விவரிக்கிறான். அகம்பன், நிகும்பன், மகோதரன், வேள்விப் பகைவன், சூரிய சத்துரு, பிசாசன், துர்முகன், தூமிராட்சன், சேனாபதி பிரகத்தன் முதலானவர்களைக் குறித்தும் பிரஸ்தாபிக்கிறான்.

மகோதரனைக் குறித்துப் பேசும்போது அவனுடைய வஞ்சனைத் திறனைப் பின் வருமாறு வற்புறுத்துகிறான்.

தாயை ஆயினும்
சலித்திடு வஞ்சனை
தவிரா
மாயை யான் உளன்
மகோதரன் என்றொரு
மறவோன்!

[சலித்திடு கலங்கச் செய்யக்கூடிய. வஞ்சனை தவிரா – வஞ்சனைத் திறம் நீங்காத. மாயையான்—மாயை உடையவன். மறவோன் — பராக்கிரமசாலி.]

கும்பகர்ணன், இந்திரஜித்து, அதிகாயன் முதலானவர்களைக் குறித்தும் விபீஷணன் பிரஸ்தாபிக்கிறான். கும்பகர்ணனைக் குறித்து,

செம்பொன் மால்வரை
மதம்பட்ட தாமெனத்
திரிந்தான்,
கும்ப கன்னன் என்(று)
உளன், பண்டு தேவரைக்
குமைத்தான்.

[செம்பொன் மால் வரை – செம்பொன் மயமான பெரிய மலை. பண்டு – முன்னே. குமைத்தான் — துவைத்தான்.]

மதம் பிடித்த மலைபோலத் திரிந்தான், தேவ சத்துருவாக இருந்தான் என்று தான் இப்போது விபீஷணன் கும்பகர்ணனைக் குறித்துச் சொல்கிறான். இங்கே கும்பகர்ணனது வலிமையைத் தான் வற்புறுத்துகிறான். ராவணனுக்கு நல்ல புத்தி சொல்லிப் பார்த்தானென்பது குறித்து இங்கு ஒன்றுமே பிரஸ்தாபிக்கப் படவில்லை,

ராவண குமாரர்களான இந்திரஜித்தையும் அதிகாயனையும் குறித்துப் பேசும்போது, இந்திரன் கட்டப்பட்டுச் சிறையிடப்பட்ட அந்தப் பிரசித்தமான நிகழ்ச்சியைப் பிரஸ்தாபிக்கிறான். 'தோளிலும் மார்பிலும் காலிலும் கட்டிய தழும்புகள் இன்னும் இந்திரன் மேலிருந்து இந்திரஜித்தின் கொடிய வலிமைக்குச் சாட்சி சொல்லுகின்றன' என்கிறான்.

இப்படி இந்திரஜித்தின் பராக்கிரமம் பேசி விட்டு, 'வேறொரு இந்திரன் இல்லாத குறைதான், அதிகாயனுக்கும் இந்திரஜித்து என்ற பெயர் கிடைக்காமல் போனதற்கு!' என்கிறான். விபீஷணன் ராவணனுடைய வேறு புதல்வர்களைக் குறித்தும் பிரஸ்தாபிக்கிறான்.

இப்படியெல்லாம் துணை வலிமை கூறியபின் ராவணனுடைய நிலையையும் கூறுகிறான். தவ வலிமை, வர பலம் கூறுகிறான். வெள்ளியங்கிரியை அள்ளிப் பிடுங்கியெடுத்த அந்த வீரப் பிரதாபத்தையும் அரக்கர்களிடம் தான் கேட்டறிந்தவாறு சொல்லுகிறான். ராவணன் நசுக்கப்பட்டதையோ, அழுதும் தொழுதும் வரம் பெற்றதையோ குறிப்பிடவில்லை. அப்போதுதான் விபீஷணன் அங்கே அவர்களுடன் இல்லையே.

திக்கஜங்களின் தந்தங்களை முறித்த புயவலிமையையும், அப்போதே தேவர்கள் நிலைகெட்டு ஓடியதையும் பிரஸ்தாபிக்கிறான். குபேரன் தன்

திரண்ட செல்வத்தைப் பறிகொடுத்து, இலங்கைமா நகரத்தையும் இழந்து, மானத்தையும் இழந்து ஓட்டம் பிடித்ததைப் பிரஸ்தாபிக்கிறன்.

யமன் பட்ட பாடும் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகிறது. 'இந்தப் பத்துத் தலை யமனுக்குப் புறங்காட்டிய படியே ஓடித் தான் பதவியையும் இழந்து விட்டான் தென் திசைப் பாலகனாகிய யமன்!' என்கிறன். சமுத்திர வெள்ளத்திலே மறைந்துதான் சமுத்திர ராஜாவும் உயிர் தப்பினனும்.

'உன்னால் அன்றிப் பிறரால் என்றைக்கும் ஒழியான் ராவணன்' என்று ராமனை நோக்கி விபீஷணன், ராவண பராக்கிரமத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறன். இந்தப் பாடல்களில் பெரும்பாலும் கம்பனுடைய கவித்வ சக்தியைக் காணமுடியவில்லை.

விபீஷணன் பிரஸ்தாபிக்கும் அனும வீரம்

அனுமனால் இலங்கை பட்ட பாடு சொல்லும்போது தான் சக்திமயமான கவித் திறனைக் காண்கிறோம்.

சூடு பட்டது
கொடிநகர்; அடுபுலி
துரந்த
ஆடு பட்டது
பட்டனர் அனுமனால்
அரக்கர்!

[சூடுபட்டது – எரியுண்டது. கொடிநகர் – ராவணனது வெற்றிக் கொடி பறந்து கொண்டிருக்கும் லங்கா நகரம். அடு புலி துரந்த — கொல்லும் தன்மையுள்ள புலியால் துரத்தப்பட்ட. ஆடு பட்டது பட்டனர் – ஆடுகள் பட்டபாடு பட்டார்கள்.]

என்று 'இலங்கை எரியூட்டு படல'த்தை எவ்வளவு திறமையாக ஞாபகப்படுத்துகிறன், விபீஷணன்!

இப்படி இலங்கை சூடுபட, ராவணனுக்கே சூடு போட்டதுபோல் ஆகிவிடுகிறதாம். வான வீதியில்தானே ராவணன் முகாம் போட்டுவிட்டானும், இலங்கையில் புக முடியாமலே.

இப்படித் தன் தூதனது பராக்கிரமம் கேட்ட ராமனுக்குச் சீதையைப் பிரிந்திருத்தலால் மெலிந்திருந்த தோள்கள் பூரிக்கின்றனவாம். ராமன் தூதனைப் புகழ்கிறன், வாழ்த்துகிறன்.

விபீஷணன் சொல்லித்தானே அனுமன் இலங்கையில் விளைத்த வீர பராக்கிரமச் செயல்கள் ராமனுக்குத் தெரிகின்றன? தன் வெற்றியைச் சொல்ல நாணமுற்றுச் சொல்லாமலே இருந்து விட்டானல்லவா அனுமன்?

'தான் தன் வென்றியை உரைப்ப வெள்கி' என்று அந்த நாணத்தைச் சுந்தர காண்டம் குறிப்பிடுகிறது. இப்போதும் ராமன் புகழ்ச்சியும் பெருமகிழ்ச்சியும் அனுமனை நாணி நிற்கவே செய்கின்றன.

ஒன்றும் பேசலன்
நாணினன்

[பேசலன் – பேசாமல்.]

இந்த நாணத்துடன் இக் காட்சியின் திரை விழுகிறது, சுவையின்றி ஆரம்பமாகும் 'இலங்கை கேள்வி' அனும பராக்கிரமத்துடனும், அதற்கும் மேலான அனுமன் பண்பாட்டுடனும் முற்றுப் பெறுகின்றது.

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

46. சரணாகதி செய்தது யார்?

கும்பிட்டு வாழ்ந்தவன் விபீஷணன். 'கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்' என்று நிமிர்ந்து குலத் திமிர் தோன்ற அண்ணனுக்காக, அரசனுக்காகத் தன்னைப் பலி கொடுத்தவன் கும்பகர்ணன்.

கும்பிட்டு வாழத் தெரிந்தவன் அந்த இரகசியம் தெரியாத அண்ணன்மாருக்கு அந்த இரகசியத்தை, அப்படி வாழும் முறையைச் சொல்லிப் பார்த்தும் பயன் படவில்லை.

'கடலைச் சரண் புகுந்து வழி வேண்டுவாய்' என்று விபீஷணன் ராமனை நோக்கிச் சொன்னான். ராமனும் இசைந்து, தர்ப்பப் புல்லை அடுக்கி, அந்தத் தர்ப்ப சயனத்திலே படுத்து வருணமந்திரத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தான். இந்தக் காட்சியை,

> கருணை யங்கடல்
> கிடந்தது கருங்கடல்
> நோக்கி!

என்று காட்டுகிறான் கவிஞன்.

கடல் — தெய்வம் இரங்கவில்லை. சரண்யனை அறிந்து சரணார்த்தி சரணாகதி செய்வது தானே சரணாகதி தர்மம்? 'மயிலே, மயிலே! இறகு போடு' என்று சரணாகதி செய்தால் பலிக்குமா?

மூன்று நாள் ராமன் கடலைச் சரணமடைந்து விரதம் கிடந்தானென்று வால்மீகம் தெரிவிக்கிறது. கம்பனோ அருமைத் திருமேனியில் வெயிலும் புழுதியும் படும்படி ராமன் கண்வளர்பவன் போல் ஜபம்செய்து கொண்டே ஏழு நாள் கிடந்ததாகக் கூறுகிறான்.

சீற்றத்தின் பொருள்

விபீஷணன் சொன்ன 'சரணாகதி உபாயம்' பலிக்கவில்லை என்று கண்டதும், வெயில் விழுந்து கொண்டிருந்த அந்த அழகிய முகத்திலே செந்தாமரைக் கண்கள் சீறிச் சிவந்தன :

> சீற்றம் மீக்கொண்டு
> சிவந்தன தாமரைச்
> செங்கண்.

[சீற்றம்-கோபம். மீக் கொண்டு-மிகுதியாகக் கொண்டு.]

'கருணையங்கடல் கிடந்தது கருங்கடல் நோக்கி' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தக் கருணைக் கடலுக்கும் சீற்றம் பிறந்தது, மிகுதியாகப் பிறந்தது என்று சொல்லும் கவிஞன்,

> புனலிடை எரிமுளைத்
> தென்ன

[புனலிடை-தண்ணீரிலே. எரி-நெருப்பு. முளைத் தென்ன-முளைத்தது போல.]

என்று ஓர் உபமானம் காட்டுகிறான், இல் பொருள் உவமையாக (இல்லாத பொருளை உவமையாக)

இப்படிக் குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே தோன்றிய கொடுங் கோபம் சில கவிகளில் வருணிக்கப் படுகிறது. இக் கவிகளினிடையே இரந்து கொள்வது சரணாகதியாகாது என்ற ஒருண்மை வற்புறுத்தப் படுகிறது.

ராமன் செயற்கையாகச் சீற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு, 'வில்லைக் கொண்டுவா' என்று தம்பியை நோக்குகிறான். லட்சுமணன் இரக்கத்துடன் வெங்கனலை உமிழ்வது போலச் சிவந்த கண்களுடன் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொடுக்கிறான்.

'வில்லைக் கொடு, வில்லைக் கொடு' என்று ராமன் பலமுறை கேட்டு விட்டானாம் தம்பியிடம்: அவ்வளவு ஆத்திரம். கருணையங் கடல் தர்மாவேசத்துடன் பொங்கும் போது லட்சுமணனுடைய கோபாவேசத்தையும் மிஞ்சி விடுகிறது என்பது குறிப்பு.

நாண் ஏற்றிய ஓசை, அதிர்ச்சி,—சுடு சரங்களின் மழை: கடல் அக்கினி குண்டம் போலாகி விடுகிறது! பல கவிகள் வருணிக்கின்றன அம்புகளின் பயங்கரமான செயல்களை. இவை பெரும்பாலும் சுவையற்ற உயர்வு நவிற்சிக் குவியல்களாகவே யிருக்கின்றன.

வருணன் வருகை

ராமன் மிகச் சினந்து 'பிரம்மாஸ்திர'த்தை விடத் தொடங்கவே, வருணன் நடுங்கி வந்து அடி வீழ்ந்து அபயம் வேண்டுகிறான். வருணன் கடல் அலைகள் வழியாக நடந்து வருவது பின் வருமாறு வருணிக்கப்படுகிறது.

காயெரிப் படலை
சூழ்ந்த கருங்கடல்-
தரங்கத் தூடே
தீயிடை நடப்பான்
போலச் செறிபுனற்(கு)
இறைவன் சென்றான்.

[காயெரிப்படலை-காயும் தன்மையுள்ள நெருப்புத் தொகுதி. கருங்கடல் தரங்கத்து ஊடே-கருங் கடலின் அலைகள் வழியாக. செறிபுனற்கு இறைவன் — நெருங்கிய தண்ணீருக்கு உரிய தெய்வமாகிய வருணன்.]

'பிழை பொறுக்க வேணும், பிழை பொறுக்க வேணும்' என்று சொல்லும் நடையும் தடுமாற வருணன் ராமனிடம் வந்து சேரும் பரிதாப நிலையை இக்கவியில் காண்கிறோம்.

வந்தனன் என்ப
மன்னோ மறிகடற்(கு)
இறைவன், வாயில்
சிந்திய மொழியன்,
தீந்த சென்னியன்,
திகைத்த நெஞ்சன்,
வெந்தழிந்(து)உருகும்
மெய்யன், விழுப்
புகைப்
படலம் விம்ம,
அந்தரின் அலமந்(து)
அஞ்சித் துயர்
உழந்(து)
அலக்கண் உற்றான்.

[என்ப மன்னோ-அசைகள்' மறிகடற்கு இறைவன் – அலை முறிந்து விழுகிற கடலுக்குத் தலைவனாகிய வருணன். வாயில் சிந்திய மொழியன் - வாயிலிருந்து சிந்திச் சிதறி வெளிப்படும் வார்த்தைகளை உடையவன். தீந்த சென்னியன் - நெருப்பிலே தீய்ந்துபோன தலையையுடையவன். மெய்யன் - உடலை யுடையவன். விழுப்புகைப் படலம் - மிக்க புகைப்பகுதி. அந்தரின் - குருடரைப்போல. அலமந்து - தடுமாறிக் கொண்டு. துயர் உழந்து அலக்கண் உற்றான் - தன்னை வருத்தும் துயரத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டுபவனாய்.]

'வாயில் சிந்திய மொழியன்' என்று கூறுவதால், 'ஏதோ பெரும் பயத்தால் வாயில் வந்தபடி உளறிக்கொண்டு வந்தான்' என்பது குறிப்பு. யானை அஞ்சி வீரிட்டதை 'ஆதிமூலமே!' என்று அழைத்ததைக் கடவுள் ஏற்றுக் கொண்டதுபோல வருணனது நடுக்க அலறல்களையே 'என் பிழை பொறுக்கவேணும்' என்று அவன் முறையிட்டுக் கொண்டதாக ராமனது கருணை கருதியது எனலாம்.

இனிமேல்தான் வாயில் சிந்திய மொழிகள் தெளிவாக உருவம் பெறுகின்றன:

நவையறும் உலகிற்
கெல்லாம் நாயக!
நீயே சீறின்,

கவயம்நின் சரணம்
அல்லால் பிறிதொன்று
கண்ட துண்டோ ?
இவைஉனக்(கு) அரிய
வோநான்? எனக்(கு)என
வலிவே(று) உண்டோ?
அவயம், நின் அவயம்
என்று அடுத்தடுத்(து)
அரற்றுகின்றான்

[நவையறு – குற்றமற்ற. சிறின் – சிறினால். கவயம் – கவசம்; ரட்சை. வலி – வலிமை. அவயம் – அபயம். அரற்றுகின்றான் – கதறுகிறான்.]

ஒரு தத்துவ வாதம்

வருண ஸ்தோத்திரத்திலே ரஸமான தத்துவக் குறிப்பு ஒன்று காணப்படுகிறது. ராம பிரானுடைய ஆற்றலைத் தான் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறியதற்கு ஒரு சமாதானம் சொல்லுகிறான்,

உன்னை நீ உண
ராய்!
நாயேன் எங்ஙனம்
உணர்வேன்
உன்னை ?

என்பதாக.

கடவுளுடைய ஆற்றல் கடவுளுக்கே தெரிவதில்லையாம், 'யானை தன் வலிமையை அறியாதவாறு போல......தம்முடைய மிடுக்கை மறந்து' பல பாணங்களை எய்து விட்டான் ராமன் என்பர் வியாக்யான சக்ரவர்த்தி பெரிய வாச்சான் பிள்ளை.

ஓர் அம்பு போதாதா கடலைச் சுடுவதற்கு! ஸர்வ வல்லமையுள்ள ராமபிரானுக்கு ஒரு சொல், ஒரு நினைவு தான் போதாதா ?

இப்படியெல்லாம் கடலை நோக்கி ஆர்ப்பாடம் செய்தது, ராமன் தன்னுடைய ஸர்வ சக்தியைத் தானே இகழ்ந்து கொண்டது தான்! இத்தகைய குறிப்பும் தொனிக்கிறது வருண ஸ்தோத்திரமாகிய இப்பாட்டிலே :

அன்னை நீ; அந்தன்
நீயே; அல்லவை
எல்லாம் நீயே !

பின்னும் நீ; முன்னும்
நீயே! பேறும் நீ
இகழ்வும் நீயே!
என்னை நீ இகழ்ந்த(து)
என்ற(து) எங்ஙனே?
ஈச ஞய
உன்னை நீ உணராய்!
நாயேன் எங்ஙனம்
உணர்வேன் உன்னை ?

[அத்தன் - தந்தை. பேறு - பாக்கியம். இகழ்வு - இகழ்ச்சி.]

'எல்லாம் இறைவன்' என்ற கொள்கையில் அடங்கியிருக்கிறதாம், 'இகழ்வும் நீயே' என்பது. இந்தப் பரம்பொருளுக்குப் புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் ஒன்றே! உண்மை இப்படி இருக்கும்போது, கடவுளை ஒருவன் இகழ்ந்தானென்று குற்றம் சாட்டுவதுதான் பொருந்துமா ?

எது சரணுகதி ?

வருணன் காணிக்கையோடு சரணுகதி செய்கிறுன் :

'பாயிருள் சீய்க்கும்
தெய்வப் பருதியைப்
பழிக்கும் மாலை
மாயிருங் கரத்தால்
மண்மேல் அடியுறை
யாக வைத்துத்,
தீயன சிறியோர்
செய்தால் பொறுப்பதே
பெரியோர் செய்கை;
ஆயிர நாமத்(து)
ஐயா! சரணம்' என்(று)
அடியில் விழ்ந்தான்.

[பாய் இருள் - பரவிய இருளை. சீய்க்கும் - ஒழிக்கும். தெய்வப் பருதியை - சூரிய தேவனையும். பழிக்கும் மாலை—தன் ஒளியால் பழிக்கிறதென்று சொல்லும்படி அவ்வளவு பிரகாசமான மாலை ஒன்றை. மாயிருங் கரத்தால் – மிக்கப் பெரிய தன் கைகளால். அடியுறை – பாத காணிக்கை.]

வருணன் நடுக்கத்தோடும் காணிக்கையோடும் அடிவீழ்ந்து அபயம் வேண்டினுனென்ருல், விபீஷணனே தன்னையே காணிக்கையாக்கி அச்சம் அறியாத காதலுடன் சரணுகதி செய்தான். சரண்யன் தான் சரணுகதனுக்கு இலங்கையைக் கொடுத்துத் தன்னையும் கொடுக்கிருன்.

பயத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று காலில் விழுந்தான் வருணன். விபீஷணனே ராம சௌந்தரியத்தைத் தாபமும் தாகமும் தீர அனுபவித்து, அந்தச் சுவையில் தன்னை இழந்தவாறே,

வரங்களின் வாரி
அன்ன தாளிணை
வந்து விழ்ந்தான்.

[வாரி அன்ன—சமுத்திரம் போன்ற.]

சரணுகதி தர்மத்தின் முழு லட்சணத்தையும் விபீஷண சரணுகதியில்தான் காண்கிருேம். ராமன் வருணனைச் சரணமடைந்ததிலும் பொருளில்லையென்று கண்டோம்; வருணன் ராமனைச் சரணமடைவதிலும் சரணுகதியின் உட்பொருள் புலனுவதில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

'நாம் ஒரே கிடையாய்க் கிடந்து வணக்கம் செய்து (சரணமடைந்து) இரந்தபோது நீ வந்து சேராமல், நாம் சீறியபோது நீ வந்து சரணமடையக் காரணமென்ன ?' என்று ராமன் வருணனையே கேட்கிருனும். வருணன், தான் ஏழாவது கடலில் மீன்களின் போராட்டத்தை நிறுத்திச் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த முயன்று கொண்டிருந்ததாகப் பதில் சொல்லுகிருன்.

ஆனுல் கெஞ்சியபோது மிஞ்சுவதும் மிஞ்சியபோது கெஞ்சுவதும் ஒருவகை உலக இயல்பு தானே !

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

47. சேது கட்டியது

ராமன் விபீஷணன் முதலானவர்களோடு சேது கட்டுவது குறித்து ஆலோசித்தபின், சுக்கிரீவன் வானரச் சிற்பியாகிய நளனை வரவழைத்து இப்பணியைச் செய்யுமாறு கட்டளையிடுகிறான். ஜாம்பவான் பறையறைந்து சேனையில் உள்ளவர்களைக் கடல் அடைக்க வருமாறு செய்தி தெரிவிக்கிறான்.

வானரங்கள் பெருந்திரளாகக் கூடி மலைகளைப் பேர்த்துத் தள்ளுவதையும், பேர்த்த கற்பாறைகளை இழுத்து வருவதையும், தொப்பென்று போட்டுக் கடலைத் தூர்ப்பதையும், களைப்பும் சிரமமும் தோன்றாமலிருக்கப் பாடி ஆடுவதையும் கம்பன் நேரில் பார்த்து விட்டது போலப் பாடி வைத்திருக்கிறான்:

பேர்த்தன மலைசில;
பேர்க்கப் பேர்க்கநின்(று)
ஈர்த்தன சில;சில
சென்னி ஏந்தின;
தூர்த்தன சில;சில
தூர்க்கத் தூர்க்கநின்(று)
ஆர்த்தன; சிலசில
ஆடிப் பாடின.

[ஈர்த்தன – இழுத்துக் கொண்டு வந்தன. சென்னி ஏந்தின - தலையில் தாங்கிக் கொண்டு வந்தன. ஆர்த்தன – ஆரவாரித்தன.]

சில வானரங்கள் கைகளில் மலையை ஏந்திய வண்ணம் காலாலும் ஒரு மலையை உருட்டிக் கொண்டு வருகின்றனவாம்.

வாலிடை ஒருமலை
ஈர்த்து வந்தன

என்றும் அந்தச் சாமர்த்தியமுள்ள குரங்குக் கூட்டம் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறான் கவிஞன்.

கண்ணாலும் கண்டது

எப்படி, எங்கே பார்த்தான் இக்காட்சிகளை? மனக்கண்ணால் கண்டது தானா? பெரிய பெரிய கோயில்களைச் சோழ மன்னர்கள் கட்டும்போது பார்த்திருந்தால் போதாதா?

மகேந்திர பல்லவன் கற்கோயில் அமைக்கத் தொடங்கிய ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல், எவ்வளவு பக்தியும் உழைப்பும் உத்ஸாகமும் நம் திருக்கோவில்களைக் கட்டி வந்திருக்க வேண்டும். பாறைகளைப் பேர்த்துத் தள்ளுவதும், பேர்க்கப் பேர்க்க அவற்றை இழுத்துக் கொண்டு வருவதும், பாடிக்கொண்டே அக்காரியங்களைச் சிரமம் இல்லாமல் செய்வதும், களைப்பு நீங்கக் கூத்தடிப்பதும் கம்பன் பார்த்திருக்கக் கூடுமே!

தொழிலாளி பக்தனாகத் தொண்டாற்றிய காலம். தலையில் ஒரு கல்லும், இரண்டு கைகளில் கற்களும் சுமந்து கோயிற் பணி செய்ய வருவோரையும் கவிஞன் பார்த்திருக்க வேண்டும். அப்படி வருவோருள் சிற்சிலர் காலால் கல்லை உருட்டியும் கொணர்ந்து சேர்த்திருக்கலாம்.

தலை, கை, கால் அழகிய உறுப்புக்களெல்லாம் கோயில் நிர்மாண கைங்கரியத்தில் ஈடுபடக் கண்டவன், அந்த உறுப்புக்களுடன் வாலும் சேதுபந்தன கைங்கரியத்துக்குப் பயன் பட்டதாகச் சற்று நகைச்சுவையுடன் கூறியிருக்கிறானென்று கருதலாம்.

வானரர்கள் கொணர்ந்த மலைகளை வாங்கி வாங்கி வரிசையாகக் கடலில் வைத்துச் சேது கட்டுகிறான் நளன். எளிதாகத் தன் கையிலேந்திக் கடலில் ஒழுங்காக அடுக்கி அவர்களை மேலும் மேலும் விரைந்து தொண்டாற்றத் தூண்டுகிறான். இந்த விதமாக ஒரு போட்டி வானரத் தொண்டர்களுக்கும் வானரச் சிற்பிக்குமிடையே. இத்தகைய காட்சியையும் கவிஞன் கண்ணாரக் கண்டிருக்கலாமே.

பெருத்த குரங்குகள் பருத்த மலைகளைக் கொணர்கின்றன. விரைவாகக்

கொண்டு வந்து வீசுகின்றன. அவற்றை யும் நளன் எளிதாக வாங்கி வாங்கிச் சேது கட்டி வருகிறான்.

வீடு கட்டும் போது, செங்கலைத் தூக்கித் தூக்கி வீசுவதையும், கொத்தனார் அநாயாசமாக, ஒரு செங்கலும் தவறி விழுந்து விடாதபடி எந்தி எந்திச் சுவரில் வைத்துக் கட்டுவதையும் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா! இந்த வித்தையின் முதிர்ச்சியைக் கோயில் கட்டும் கலைத் திறனின் பகுதியாகக் கம்பனும் கண்டு அனுபவித்திருக்கக் கூடும்.

நண்பன் நினைவு

ஆனால் உபமானத்திற்கு அப்படித் தான் கண்டதைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளவில்லை. வேறொரு காட்சி ஓடிவந்து, 'என்னைப் பயன் படுத்திக் கொள், என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்' என்று நிர்ப்பந்தித்திருக்க வேண்டும்.

தன் அருமைத் தோழனாகிய சடையப்ப வள்ளலின் அந்தத் தொழில்-திறமை தான் நளனுடைய தொழில்-திறனுக்கு உபமானமாக வேண்டும் என்று துணிந்தது கவியுள்ளம். ஆம், வானரச் சிற்பியாகிய நளனுக்குத் தொழில் சிறப்ப வேலையென்றால், சடையப்பனுக்குத் தொழில் வண்மை தானே— வள்ளலாக வழங்கிக் கொண்டிருப்பது தானே!

எத்தனை பேர் வருவார்கள்!—கவிஞர், தத்துவ அறிஞர், இசைக் கலைஞர், சிற்ப ஓவியக் கலைஞர்கள் என்றெல்லாம். அவர்களை யெல்லாம் எப்படித் தாங்கி ஆதரிப்பான் சடையன்! எந்தத் தருணத்தில் வந்தால் என்ன!—இரவு, பகல் என்ற

வேற்றுமை யின்றி உபசரிக்கப் பெறுவார்கள். 'தஞ்சம்' என்று வந்தவர்களுக்கெல்லாம் அடையா நெடுங்கதவும் 'அஞ்சல்' என்ற சொல்லும் தானே!

இப்போது பாருங்கள், நளனுடைய தொழில் - திறமையை, அதற்கு மிகவும் பொருத்தமான உபமானத்துடன் :

மஞ்சினில் திகழ்தரு
மலையை மாக்குரங்கு

எஞ்சுறக் கடிதெடுத்(து)
எறிய வே, நளன்

விஞ்சையில் தாங்கினன்,
சடையன் வெண்ணெயில்

தஞ்சம்என் றோர்களைத்
தாங்கும் தன்மைபோல்.

[மஞ்சினில் திகழ்தரும்-மேகத்தோடு விளங்கும். மாக்குரங்கு - பெரிய குரங்கு. எஞ்சுறக் கடிதெடுத்து - மிகவும் விரைவாக எடுத்து வந்து. விஞ்சையில் - தன் தொழில் வல்லமையால். வெண்ணெ - வெண்ணெய்நல்லூர். தஞ்சம் என்றோர்களை - நீயே தஞ்சம் என்று வந்தவர்களை.]

மகிழ்ச்சிக் கூத்து

அனுமன் முதலிய வானரத் தலைவர்களும் சேது கட்டுவதற்குப் பேருதவி புரிகிறார்கள். அங்கதன் பணி பின்வருமாறு குறிக்கப்படுகிறது :

அலக்கண் எய்தி
அமிர்தெழ ஆழியைக்

கலக்கி னான்மகன்
மீளக் கலக்கினான்.

[அலக்கண் எய்தி - சிரமப்பட்டு. ஆழியை - பாற்கடலை. கலக்கினான் மகன் - கலக்கிய வாலி புத்திரனாகிய அங்கதன்.]

குமுதன் என்ற வானர வீரன் சிறந்த மலை ஒன்றைக் கொண்டு வந்து போட்டு விடுகிறான். நளன் வாங்கி வைக்க வேண்டிய சிரமம்கூட அவனுக்கு ஏற்படாமல் அவ்வளவு லாகவமாகச் சரியான இடத்தில் கொண்டு வந்து அந்த மலையைப் போடுகிறானாம்.

இம் மலை போய்ச் சேதுவின் ஒரு பகுதியாக அமைவதற்கு முன்பு ஒரு கூத்து நடக்கிறதாம். அதைக் காட்டுகிறான் கவிஞன்:

குமுதன் இட்ட
குலவரை, கூத்தரில்
திமிதம் இட்டுத்
திரியும் திரைக்கடல் —

துமி, தம் ஊர்புக
வானவர் துள்ளினார்
அமுதம் இன்னம்
எழும்என னும் ஆசையால்

[குலவரை-சிறந்த மலை. கூத்தரில்-நடனம் ஆடுகிறவர்களைப் போல். திமிதம் இட்டு-திமிதம் என்ற ஒருவகைப் பேரொலி. திரைக்கடல் துமி-அலைகளையுடைய கடலின்நீர்த் திவலை.]

குமுதன் வீசிய மலைகடலில் அலைகளுக்கிடையே நாட்டியமாடுகிறதாம்; மூழ்கிப் போவதற்கு முன்பு. வானவரும் ஆனந்தக் கூத்தாடத் தொடங்கி

விடுகிறார்களாம், கடல் நீர்த்திவலை தம் மேனியில் வந்து தெறிக்கக் கண்டு.

'அந்த நாளில் மந்தர மலை கூத்தாடியது பாற்கடலிலே; அமுதம் கிடைத்தது நமக்கு. இப்போது தென்கடலில் குமுதன் இட்டமலை கூத்தாடுகிறது; இன்னும் அமிர்தம் கிடைக்கும்!' என்பது வானவர் மனநிலை.

'என்ன உயர்வு நவிற்சி!' என்று ஒதுக்கி விடக்கூடிய பாட்டல்ல இது. திரும்பத் திரும்ப ஓதிப் பார்க்க வேண்டும். 'வானவர்க்கு அமுதம் கிடைத்ததோ இல்லையோ, நமக்குக் கவியமுதம் கிடைத்துவிட்டது' என்னும் ஆசையால் ரஸிகருள்ளம் துள்ளும் என்பது திண்ணம்.

வேறொரு அமுதப் பாட்டு

எனினும், 'சேதுபந்தனப் படல'த்தில் சுவையற்ற வருணனைகள் அதிகமாய்க் காணப்படுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. பாலைவனத்தில் பசும்புல் தரை காணப்படுவது போலத்தான் காணப்படுகின்றன, மேலே காட்டியது போன்ற அமுதப் பாடல்கள்.

'நரவ லோம்வலம்!'
என்றுயிர் தாங்கிய
மரமெ லாம்கடல்
விழ்தலும், வண்டெலாம்
கரவி லாளர்
விழக்கவா கண்இலா
இரவ லாளரின்
எங்கும் இரிந்தவால்.

[தரவலோம், வலம் – கொடுப்பதற்கு வல்லோம்; வல்லோம், தரவல்லவர்களாயிருக்கிறோம். கரவிலாளர்–தமக்கென்று மறைத்து வைத்துக் கொள்ளத் தெரியாத வள்ளற் பெருமக்கள். கணகண் – பாதுகாப்பு. இரவலாளரின் – யாசிப்பவர்களைப் போல். இரிந்த – நிலை கெட்டு இரிந்தன. ஆல்–அசை.]

பூமரம் கனிமரம் என்று பாராமல் மரங்களை யெல்லாம் வானரங்கள் கடலில் வீழ்த்தி விட்டன. அந்த மரங்களெல்லாம் 'தரவல்லோம்! தரவல்லோம்!' என்று வண்டுகளை அழைத்த வண்ணமாயிருந்தனவாம். அப்படிக் கொடுப்பதற்காகவே அந்த வள்ளல்–மரங்கள் உயிர் தாங்கி நின்றனவாம்.

இப்படிக் கூறுவதில், வண்மையையே உயிராக, வாழ்வாகக் கொண்ட உத்தமர்களுக்குத் தான் எவ்வளவு நன்றி தெரிவிக்கிறது கவியுள்ளம்!

'நரவ லோம்,வலம்!'
என்றுயிர் தாங்கிய
மரமெ லாம்கடல்
விழ்தலும் வண்டெலாம் —

என்பது மந்திரக் கவிதை.

சொல்லும் பொருளும் இசையும் சேர்ந்து செய்யும் அற்புதத்திலே, தமக்கென வாழாது, பிறர்க்கெனவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பெரு மக்களின் பிரிவு குறித்த பிரலாபமே காதில் விழுந்து விடுகிறது!

அணை கட்டி முற்றுப் பெற்றதென்று வானரர்கள் பேராரவாரம் செய்கிறார்கள், 'வானமே பிளந்து விட்டதோ!' என்று திகிலடையும்படி. ஐந்து நாளில் சேது கட்டி முடிந்ததாக வால்மீகம் கூறக் கம்பன் மூன்று பகலில் சேது பூர்த்தியாகி விட்டதாகச் சொல்கிறான்.

* * *

சமுத்திரக்கரையில் புல்லுப் படுக்கையில் படுத்து ராமன் முதன் முதல் சரண மடைந்து பார்த்துப் பயனில்லை யென்று கண்டு, சமுத்திரராஜன் மேல் கோபித்து அம்பு தொடுத்ததாக வால்மீகியும் சொல்லுகிறார். சமுத்திர ராஜன் வந்து, அஞ்சலி செய்து அணை கட்ட இடம் கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறான். கை குவித்துக் கும்பிடும் சமுத்திரராஜன் காலில் விழுந்து சரணாகதி செய்ததாக வால்மீகி குறிப்பிடவில்லை.

நளன் அணை கட்ட உடன்பட்டதும், மலைகள் போன்ற உருவத்தை யுடைய வானரர்கள் மலைகளையும் பெருங் கற்களையும் மரங்களையும் கொண்டுவந்து கடலில் போடுகிறார்கள். சிலர் கயிறுகளைப் பிடிப்பதும், அளவுகோலைத் தாங்கி நிற்பதும், வெகு அவசரமாய்ப் பதினான்கு, இருபத்திரண்டு, இருபத்து மூன்று யோஜனை தூரம் அணை கட்டிக்கொண்டே போவதும் வருணிக்கப்படுகின்றன.

அப்பால் ராமன் மகிழ்ச்சியுடன் எல்லோருடனும் சேது வழியாகக் கடலைக் கடந்து போகிறான். கம்பனோ சேது கட்டி முடிந்ததும் ராமன் சுக்ரீவன் முதலியோரை மார்புறத் தழுவிக் கொண்டு, நளனுடைய சிற்பத் திறனைப் பாராட்டி வெகுமதி அளிப்பதாகத் தெரிவித்து, பிறகு சேனையுடன் ராமன் அணை மீது போவதை வருணிக்கிறான்.

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

48. நம்பிய பாய்மரம் பழுதாகுமா ?

சேதுகட்டி முடிந்த செய்தி ராமனுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி தந்தது. செய்தி சொன்ன சுக்கிரீவன் முதலியோரை ராமபிரான் 'காதல் அமிர்து ஊற' மார்போடு சேர்த்துத் தழுவிக்கொண்டான். பிறகு விரைந்து சென்று அணையைப் பார்வையிட்டான்.

அணையை அணுகி நின்று ஒரு நீள் நோக்கு நோக்குகிறான்:

அண்டமுதல் வன்,ஒருதன்
ஆவிஅனை யானைக்
கண்டனன் எனப்பெரிய
காதல்முதிர் கின்றான்.

[அண்டமுதல்வன் – உலகத்திற் கெல்லாம் முதல்வனாகிய இராமன். ஒருதன்– ஒப்பற்ற தன்னுடைய. ஆவி அனையானை– உயிர் போன்ற சீதாபிராட்டியை.]

அணை மீது ராமன் முதலியோர்

அணை அமைந்த திறனைப் புகழ்ந்த பின் ராமன், நளன் என்ற வானரத் தச்சனையும் தழுவிக்கொண்டு, வருணன் தனக்குக் கொடுத்திருந்த ஆரத்தையும் வேறு வெகுமதிகளையும் கொடுக்கிறான். பிறகு சேனையுடனே அணை மீது போகிறான். இதோ இந்தச் சிறு கோஷ்டியைப் பாருங்கள் :

நெற்றியின் அரக்கர்பதி
செல்ல,நிறை நன்னூல்
கற்றுணரும் மாருதி
கடைக்குழை வரத்,தன்
வெற்றிபுணர் தம்பிஒரு
பின்புசில, வீரப்
பொற்றிரள் புயக்கரு
நிறக்களிறு போனான்.

[நெற்றியின் – அந்தச் சேனையின் நெற்றி போன்ற முன் புறத்தில். அரக்கர்பதி – அரக்கர்கோன் என்று ராமபிரானால் முடிசூட்டப் பெற்ற விபீஷணன். நிறை நன்னூல் – நிறைந்த சிறந்த நூல்கள். மாருதி – அனுமன். கடைக்குழை – சேனையின் பின்னணி. வெற்றிபுணர் – வெற்றி பொருந்திய. தன் ஒரு தம்பி – தன்னுடைய ஒப்பற்ற தம்பியாகிய லட்சுமணன். பொற்றிரள் புயம் – அழகிய திரண்ட கைகள். களிறு – யானை போன்ற ராமபிரான்.]

இலங்கைப் படையெடுப்பிலே சேதுவின் மீது போகும்போது விபீஷணன் முதன் முதல் செல்வதும், அனுமன் பின்னணியில் வருவதும், தம்பி தொடர்ந்து பின்வர ராமன் இடையே போவதும் கவனிக்கத் தக்கன. விபீஷணன் முன்புறம் செல்வது 'வழிகாட்டி' என்ற போக்கில் மட்டுமல்ல; 'அரக்கர்பதி' அரக்கர் பேருருக்கு முன் செல்வது தானே முறை! இந்தப் பதவியும் ராமன் அருளியதுதான் என்று ஊகிக்கலாம்.

இந்த நால்வர் கோஷ்டியில் அனுமன் பின் செல்வது, தன் தனிப் பெரும் பண்பாட்டிற்கிசைய அனுமன் தானே அப்பதவியைத் தனக்கு அளித்துக்கொண்ட காரியம்தான். அனுமன் மீது ராமன் ஏறிச் செல்வதாக ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் கூறுவதிலிருந்து மாறுபடுகிறது, இங்கே கம்பன் கூறியிருப்பது.

வானர சேனைகளும் இந்த அணையின் வழியாகச் செல்லுகின்றன. முன்னணியாக வரும் படைகள் நெருங்கி நடப்பதால், அணை மீது அடி வைக்க இடம் கிடைக்காமற் போகவே, அந்த அணையிலேயே செல்லத் தொடங்கிய வேறு சில வானரங்கள் அணையின் இருபுறத்திலும் அலை வந்து பாயும் அவ்வழியாகவும் பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கி விடுகிறார்

களாம். அலைகள் பொங்கி வரும் போதெல்லாம், அந்த அலைக் குதிரைகள் மீது ஏறிச் சவாரி செய்பவர்களைப் போல இவர்கள் காணப்பட்டார்களாம்.

ராமன் கடல் கடந்து அக்கரை சேர்ந்து விடுகிறான். இலங்கையின் அந்த வடக்குப் பகுதியிலுள்ள ஒரு குன்றிலே படைவீடு அமைத்துக் கொண்டு தங்குகிறான். சுக்கிரீவன் முதலியோருக்கும் நளத்தச்சன் பாசறை யமைத்துக் கொடுக்கிறான்.

வெண்ணிலவா ? விஷாக்கினியா ?

நிலா வீசுகிறது; ராமபிரானது தோள்மீதும் நிலாச் சுடர் தவழ்கின்றது. நிலாவில் ஒளியோடு அமிர்தமும் கலந்து தான் இருக்கிறது என்றாலும், ராமனால் அதை அனுபவிக்கமுடியுமா!

வெண்ணிறமுள்ள ஏதோ ஒரு கொடிய பாம்புக்குட்டி தன் மீது ஊர்வது போன்ற உணர்ச்சி தான் ராமனுக்கு ஏற்படுகிறதாம். மயிலைப் பிரிந்திருப்பதால் இந்த 'மரகத மலை'மீது பாம்பு அச்சமின்றி ஊர்ந்து போகிறது என்பது பிரிவுத் துயரத்தைத் தெரிவிக்கும் சாதுரியங்களில் ஒன்று. ஆனால் இது சாமானிய பண்டித சாதுரியம் தான்.

இந்த முழுப் பாட்டையும் இப்போது ஒரு பார்வை பார்த்து மேலே செல்வோம்:

செயிர்ப்பினும் அழகு
செய்யும் திருமுகத்(து)
அணங்கைத் தீர்ந்து

துயிற் சுவை மறந்தான்
தோளில், தூய்நிலாத்
தவழும் தோற்றம்,

மயிற்குலம் பிரிந்த(து)
என்ன, மரகத
மலைமேல் மெள்ள

உயிர்ப்புடை வெள்ளைப்
பிள்ளை வாள்அரா
ஊர்வ போன்ற !

[செயிர்ப்பினும் – கோபித்துக் கொண்டாலும். அணங்கை – தெய்வப் பெண் போன்ற சீதையை. தீர்ந்து – பிரிந்து. துயில்சுவை–தூக்கத்தின் சுகத்தை. மறந்தான் தோளில்–மறந்தவனான ராமனது தோளிலே. தூய்நிலா–தூய வெண்ணிற முள்ள நிலா. மயில் குலம்–சிறந்த மயில். உயிர்ப்பு உடை–மூச்சு விடுவதை உடைய. பிள்ளைவாள் அரா–கொடிய பாம்புக் குட்டி.]

இப்படி வெண்ணிலாவின் தண்ணொளியை விஷாக்கினியாக அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறான் ராமன். விபீஷணனோ சர்வ ஜாக்கிரதையாக வானர சேனைக்கிடையே சுற்றித் திரிந்து அந்தப் பாசறையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறான், எதிரியிடமிருந்து எத்தகைய விபத்தும் நேர்ந்து விடாமலிருப்பதற்காக. ராமன் நம்பிய பாய்மரமல்லவா ?

விபீஷணன் பணி

திடீரென்று அந்தப் பாசறையில் இரண்டு வானரங்களைப் பிடித்துக் கொள்

கிறான். ஏன்! வானரர்களைப் பற்றி இவன் யார் சந்தேகிப்பதற்கு!

பாலில் தண்ணீரைச் சேர்த்தால் எளிதில் கண்டுபிடிப்பதற்குக் கருவி இருக்கிறதல்லவா, இந்நாளில்! அன்று—பழைய காலத்தில்—இக் கருவியைப் பற்றிய ஒரு கனவு மாத்திரம் நம் மக்கள் மனத்தில் இருந்தது. 'பால் வேறு நீர் வேறு'

என்று பிரித்தெடுக்க வல்ல அன்னப் பறவை உண்டென்று கருதினார்கள். அதன் உண்மை எப்படியிருந்த போதி லும் இந்த அரக்கர்கோன் — இந்த விபீ ஷண ராஜ ஹம்ஸம் இந்தச் சேனா சமுத் திரத்தில் வந்து கலந்து கொண்டிருந்த அன்னியரை எளிதில் கண்டு கொள் கிறானாம்.

ஆம்; ஒற்றரை உணர்ந்து கொண் டான். வானர வேஷம்தான்; இந்த வேஷ மும் இவர்களுக்கு எவ்வளவு பொருத்தம்!

வானரங்களாலேயே தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடியல்லவா இவர்கள் அங்கு மிங்கும் திரிந்து கவனித்துக் கொண் டிருந்தார்கள்! இந்தச் சேனையின் அளவு முதலியவற்றைக் கண்டு பிடித்து ராவண னிடம் அறிக்கை செய்ய வந்திருந்தவர் கள், இப்போது விபீஷணனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டார்கள்.

உடனே அவர்கள் குத்தப்படுகிறார்கள்.

குரங்குகள் இரங்கக்
குத்தி

என்பது கவிஞன் வாக்கு. மாலை என்ற ஒரு வகைக் கொடியால் அந்த இருவர் கைகளும் சேர்த்துக் கட்டப்படுகின்றன. வாயால் இரத்தம் கக்குகிற அந்தப் பேர் வழிகளை விபீஷணன் ராமனிடம் காட்டு கிறான்.

காட்டினன் கள்வர்
என்னைக் கருணையங்
கடலும் கண்டான்.

அவர்கள் கட்டை அவிழ்த்து விடுமாறு கருணையங்கடல் கட் டளை யிடுகிறான். இந்த வானரர் கள் பகைவர்களாய் இருக்கக் கூடு மென்று ராமனாலும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

'இந்த வானரங்கள் அப்படி என்ன தீங்கு செய்திருக்கக் கூடுமோ?' என்று தான் ராமன் எண்ணுகிறான். 'விபீஷண சரணாகதி'யை இந்த ஒற்றர்கள் கேள்விப் பட்டிருந்தார்கள். அது இவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியாத விஷயம்தான். எனி னும், எப்படியாவது தப்ப வேணு மென்று, கள்ளத்தனமாக வந்தவர்களும் 'அடைக்கலம்' என்று ஓலமிட்டார்களாம்.

இந்தக் கள்வர்களுக்கு இந்தப் போலிச் சரணுகதியும், தாங்கள் நன்கு கற்றிருந்த அந்தக் கள்ளக் கலையின் ஒரு பகுதி தான். ஆனல் ராமன் கண்களில் அழுகை வந்து விடுகிறதாம்.

அகனுறப் பொலிந்த
வள்ளல், கருணையால்
அழுத கண்ணன்.

[அகனுறப் பொலிந்த – திருவுள்ளம் மிகவும் பொலிவு பெற்றுள்ள.]
என்பது கவிக்கூற்று.

'இவர்கள் இரங்கத் தக்கவர் அல்லர்' என்ற குறிப்புத் தோன்ற விபீஷணன் 'நம் இனத்தவரும் அல்லர்' என்கிறுன். இவர்களெல்லாம் நர வானர ராட்சஸ வேற்றுமை யின்றி ஓரினமாகி விட்டார்களல்லவா!

'இராவணன் தந்த ஒற்றர்' என்றும், 'சுக சாரணர்' என்று பிரசித்தி பெற்ற ஒற்றர்களில் 'இவன் சுகன், அவன் சாரணன்' என்றும் தெரிவிக்கிறுன் விபீஷணன். அவர்களா இதற்கெல்லாம் அஞ்சப் போகிறவர்கள்! 'நாங்கள் அசல் கிஷ்கிந்தாபுரி வாசிகள்!' என்றே சத்தியம் செய்கிறுர்கள்.

'வல்விற்கை வீர!
மற்றிவ் வானரர்
வலியை நோக்கி

வெல்விக்கை அரிதென்(று)
எண்ணி வினையத்தால்
எம்மை யெல்லாம்

கொல்விக்க வந்தான்;
மெய்ம்மை: குரங்குநாம்;
கொள்க!' என்ருர்.

[வல்விற்கை வீர – வலிய வில்லைக் கையில் கொண்ட வீரனே. வலி–வலிமை. வெல்விக்கை – ராவணனை வெற்றி பெறச் செய்வது. வினையத்தால் – வஞ்சனையால் சரணுகத வேஷம் பூண்டு. எம்மை எல்லாம் – வானரர்களாகிய எங்களை யெல்லாம். மெய்ம்மை – நாங்கள் வானரர்கள் என்பது சத்தியம். கொள்க – ராமச்சந்திரா, இதை உன் திருவுள்ளத்தில் உறுதியாகக் கொண்டருள வேணும்.]

இந்தக் கதை ராமனிடம் பலிக்குமா? சுக்ரீவனும் அங்கதனும் வந்துவிட்டால் செம்பு துலங்கி விடாதா?

ஆனல், அதற்குள் விபீஷணனே தலக்கி விடுகிறுனும், ஒருவகை மந்திர ஜபம் செய்து. வானர வேடம் பூண்டிருந்த சுக சாரணர்களுக்கு ஒட்டிய வால்கள் விழுந்து விடுகின்றன. வானர முகம் ராட்சஸ மூஞ்சிகளாகி விடுகின்றன. கோரப் பற்கள் மின்னெளி வீசுகின்றன. நடுங்கிக் கொண்டே நிற்கிருர்கள்.

என்ருலும் ராமன் அபயம் அளிக்கிருன். கள்ள வேடம் கலைந்ததும் புன்சிரிப்புத் தோன்ற 'நீங்கள் அஞ்ச வேண்டாம்; வந்த காரியம் என்னவோ? சொல்லுங்கள்' என்கிருன்.

இந்த நிலையில் அந்த ஒற்றர்களும் உண்மையைக் கக்கி விடுகிருர்கள், வாய் குழறித்தான்.

'தாய்தெரிந்(து) உலகு
காத்த தவத்தியைத்
தன்னைக் கொல்லும்

நோய்தெரிந்(து) உணரான்
தேடிக் கொண்டனன்
நுவல, யாங்கள்'

வாய்தெரிந்(து) உணரா
வண்ணம் குழறுவார்
வணங்கி,'மாய

வேய்தெரிந்(து) உரைக்க
வந்தேம் வினையினல்
வீர!' என்ருர்.

[தாய் தெரிந்து – தாயாக அறிஞர்களால் அறியப்பட்டு. உலகு காத்த தவத்தியை–உலகைக் காப்பாற்றுகின்ற தவமுடைய சீதாபிராட்டியை. நோய் தெரிந்து உணரான்–நோயென்று உணர்ந்து கொள்ளாதவனுய். தேடிக் கொண்டனன்–தனக்கு நாசத்தையே தேடிப் பிடித்துக் கொண்ட ராவணன். நுவல– கட்டளையிட. தெரிந்து உணரா வண்ணம் – கேட்பவர்கள் இன்னதென்று இவர்கள் பேசுவதைத் தெரிந்து கொள்ளாதபடி. குழறுவார்–உளறிக் கொட்டுவாராகி. மாய வேய்தெரிந்து – மாயமாக ஒற்று அறிந்து. வந்தேம் – வந்தோம். வினையினல்–எங்கள் தீவினையாகிய தலைவிதியால்.]

இப்படி உளறிக்கொட்டி 'எல்லாம் எங்கள் தீவினைதான்; தலைவிதிதான்!' என்று தலையிலடித்துக் கொண்டவர்களை நோக்கி ராமபிரான், ராவணனுக்குத் தெரிவிக்குமாறு செய்தி சொல்லப் போகிருன்.

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

49. ஒற்றர் கொண்டு செல்லும் ஏழு பாணங்கள்

ஒற்றர்கள் தாங்கள் வந்த காரியத்தை உளறிக் கொட்டிய போதிலும் அதே பேச்சின் வாயிலாக அவர்கள் பேச்சில் வல்லவர்கள் என்பதை ராமன் தெரிந்து கொண்டான். சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கும் பேச்சுத் திறன், இந்த ஒற்றர்கள் தங்கள் தொழிலில் நிபுணத்துவம் பெறுவதற்காகப் பேச்சுக் கலையிலும் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை அறிவித்தது.

மித்திர பேதக் கலையிலும் இந்த ஒற்றர்கள் தேர்ச்சி பெற்றவர்களே. அதனால் தானே விபீஷணனை வேறுபடுத்தக் கருதி ராமனுக்கு அதி சாமர்த்தியமாகத் துர்ப்போதனை செய்யவும் துணிந்தார்கள். அப்போதும் இவர்களுடைய பேச்சுத் திறன் ராமனால் உணரப்பட்டது.

எனவே, ராமன் சுக சாரணர்களை நோக்கி, 'விளம்பவல்லீர்! (அதாவது, பேச்சுத்திறனுள்ளவர்களே!) ராவணனுக்கு என் செய்தியை உங்கள் பாஷையில் நன்றாக விளம்புங்கள்' என்கிறான். இந்தச் செய்திதான் என்ன!

முதல் மூன்று செய்திகள்

'விபீஷண பட்டாபிஷேகம் ஆகிவிட்டதே! நீ அந்தச் சிங்காதனத்தைக் காலி செய்ய வேண்டாமா?' என்பது ராமன் சொல்லும் முதல் செய்தி. லங்கேசுவர பதவியை இழந்து விட்டவனை அப் பதவி பொறுக்குமோ!

சேதுபந்தனச் செய்தியையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறான். வானரகுல வீரர்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பெயர்த்துப் போட்டுக் கடல் தூர்த்து ஆரவாரித்துச் சேது கட்டிய போதிலும் ராவணன் வந்து தடுக்க முயன்றானா? கும்பகர்ண நித்திரை அண்ணனையும் ஆட்கொண்டதா? அல்லது காமப் பிசாசின் அணைப்பிலே மெய்ம்மறந்து கிடந்து விட்டானா!

மேலும் ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறான் ராமன். இத்தனை காலம் தாமதித்து விட்டவர்கள் இனி வரப் போவதில்லை யென்றுதானே ராவணன் எண்ணியிருக்கிறான். அப்படித்தானே ராவணன் சீதையிடம் சொல்லுகிறான். 'காலம் தாழ்த்த வில்லாளர்கள் வந்து விட்டார்கள்' என்பதையும் தெரிவிக்கச் சொல்லுகிறான்.

இந்த மூன்று செய்திக் கோவையும் எவ்வளவு அருமையான தமிழில், ஒரு திரிசூலம் போலப் புறப்படுகிறது, பாருங்கள்!

எல்லையில் இலங்கைச்
செல்வம் இளையவற்(கு)
ஈந்த தன்மை

சொல்லுதிர்; மகர
வேலை கவிக்குல
வீரர் தூர்த்துக்

கல்லினில் கடந்த
வாறும் கழறுதிர்;
காலம் தாழ்த்த

வில்லினர் வந்தார்
என்றும் விளம்புதிர்,
விளம்ப வல்லீர்!

[எல்லையில் — எல்லையில்லாத. இளையவற்கு — இளையவனான விபீஷணனுக்கு. சொல்லுதிர் — சொல்லுங்கள். மகர வேலை — மகர மீன்கள் உள்ள சமுத்திரத்தை. கவிக்குல வீரர்—வானரகுல வீரர்கள். தூர்த்துக் கல்லினில் — மலைகளால் தூர்த்து. கழறுதிர் - மனத்தில் படும்படி சொல்லுங்கள். விளம்புதிர் - விளம்பி விடுங்கள்; ராவண சபையறியச் சொல்லி விடுங்கள்.]

கழுத்திற்கு மேலே கத்தி

இனி நான்காவது செய்தி. இத்தனை காலம் அந்த வில்லினர் ஏன் தாம

திக்கவேண்டும்! உடனே வந்து குதித்திருக்கலாகாதா! அந்தப் பத்துத் தலையன் தன்னைச் சேர்ந்த குறும்பர்களுடன் தங்கியிருக்கும் இலங்கைத் தீவு கடலுக்கிடையே ஒருபுறமாக ஒளித்துக் கிடப்பதுதான் காரணம் என்கிறான் ராமன்.

விலாசம் தெரியாத காரணம் தான்; ஒளிப்பிடம் தெரியாததுதான்.

கொத்துறு தலையான்
வைகும் குறும்புடை
இலங்கைக் குன்றம்

தத்துறு தடநீர்
வேலை நனியின் ஒரு
சிறையிற் றுதல்

ஒத்துற உணர்ந்தி
லாமை, உயிரோடும்
உறவி னோடும்

இத்துணை இருந்த
தென்றும்
தன்மையும்
இயம்புவீரால்!

[கொத்தற தலையான் - கொத்தாக உள்ள பத்துத் தலையை உடைய இராவணன். வைகும் - தங்கியுள்ளதும். குறும்படை - குறும்பர்களை உடையதும். இலங்கைக் குன்றம் - குன்றில் கட்டப்பட்ட இலங்கைத் தீவு. தத்துறு - தத்திப் பொங்குகின்ற. தடநீர் வேலை - மிக்க நீரை உடைய சமுத்திரத்தில். நனின் ஒரு சிறை யிற்றுதல் - தனிப்பட்ட ஓரிடத்தில் ஒதுங்கியிருப்பதை. ஒத்துற உணர்ந்திலாமை - மனத்தில் படும்படி உணராமல் இருந்ததுதான். இத்துணை இருந்தது - இவ்வளவு காலம் ராவணன் இருந்ததற்குக் காரணம். இயம்புவீர் - கூறுவீர்.]

'கொத்துறு தலையான்' என்று ராவணனைக் குறிப்பிடுவதில் அந்தத் தலைகள் பனங்கொத்தைப் போல் எளிதில் ராமன் அப்பால் உதிர்த்து விடக் கூடியவை என்பது குறிப்பு. 'உயிரோடும் உறவினோடும் இத்துணை இருந்தது' என்பதில், சமுத்திரத்துக்கு நேரே மயிரிழையில் கத்தி தொங்க இன்பது துயில்வான் போல ராவணன் கவலையற்ற சுகபோக வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தான் என்பது குறிப்பு.

தர்மாவேசம் பேசுகிறது

அடுத்த ஐந்தாம் செய்தியில் சொல்லம்பு மேலும் வேகமாய்ச் சண்ட வேகமாய்ப் புறப்படுகிறது.

சண்டங்கொள் வேக
மாகத் தனிவிடை
உவணம் தாங்கும்
துண்டங்கொள் பிறையான்,
மௌலித் துளவினு
னோடும், தொல்லை
அண்டங்கள் எவையும்
தாக்கிக் காப்பினும்,
அறம்இ லாதான்
கண்டங்கள் பலவும்
காணக் காண்பதும்
கழறு வீரால்.

[சண்டங்கொள் வேகமாக – சண்ட வேகத்துடன்; உக்கிர வேகத்துடன். தனிவிடை - ஒப்பற்ற ரிஷபமும். உவணம் – கருடனும். துண்டங்கொள் பிறையான் – நிலாத்துண்டாகிய பிறையைச் சிரசில் அணிந்த சிவன். மௌலித் துளவினன் – முடியில் துளசிமாலை அணிந்த விஷ்ணுவுடன். தொல்லை அண்டங்கள் எவையும் – பழைமையான அண்டங்களில் எந்த எந்த அண்டங்களும் சேர்ந்துகொண்டு. கண்டங்கள் பலவும் காணக் காண்பதும் – பல துண்டங்களாகக் காணப் போவதையும். கழறுவீர் – உள்ளத்தில் தைக்கும்படி சொல்லுவீர்.]

'அறமில்லாதவன் அழிக்கப்படுவான்' என்பது இந்தச் செய்தி. அவனுக்குத் துணையாக யார் வந்தாலும் சரி; சிவபிரான் வந்தாலும் சரி; மகாவிஷ்ணுவே வந்தாலும் சரிதான். அந்த மூர்த்திகளுடன் அண்டங்களெல்லாம் திரண்டு வந்து தாக்கி அறமில்லாதவனைப் பாதுகாத்தாலும், அவன் கண்ட துண்டம் செய்யப்படுவான் என்கிறான் ராமன்.

அறம் துணையாக வாழாதவனுக்கு எத்தகைய படைத் துணையிருந்தாலும் அவனைப் பகவானது காலசக்தி ஆலகாலம்போலச் சீறி வந்து அழித்துவிடும் என்பது கருத்து.

ராமபிரான் பரம பதத்தின் அதிகார முத்திரையை அப்படியே தரித்து வந்திருக்கும் ஒரு பூர்ணவதார மூர்த்தி. 'அரசன் அன்று கேட்பான்; தெய்வம் நின்று கேட்கும்' என்பது பழமொழி. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்க்கிறது தெய்வம். அறமிலாதவனை நீளத் திரிந்து முழுமாறு விட்டு வைக்கிறது. காலம் கூடியதும் அந்த நீண்ட கயிற்றே கழுத்துச் சுருக்காகி வதைத்து விடுகிறது!

'தெய்வம்தான் இல்லையே' என்று மதோன்மத்தனாக, 'கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்' என்பதாக அறமில்லாதவன் நடந்து கொண்டு சுகபோக வாழ்க்கை வாழலாம். ஆனால் தருணம் பார்த்து மரணம் விளைவிக்கச் செய்கிறது தெய்வ சக்தி. அமிர்தமான திருவருள் தானே ஆலகால விஷமாகக் கனன்று சீறுகிறது!

உடனே இதுவரை அசையாதது போலக் காணப்பட்ட அதர்ம விருக்ஷம் ஆட்டம் காண்கிறது; தலை சாய்ந்து விழுகிறது. சண்டமாருத வேகத்தில் இறைவனது தர்மாவேசம் வந்து தாக்கி மோதி மிதித்துத் தள்ளி விடுகிறது, 'வேரும் வேரடி மண்ணும் இல்லாமலே!'

இந்த அதிசயத்தைத் தீர்க்கதரிசிகளுடன் உத்தமக் கவிகளும் உணர்ந்து கொள்கின்றனர். இத்தகைய புரட்சிகரமான தெய்வ சக்தி குறித்துப் பாரதியாரும் பாடியிருக்கிறார். இந்தச் சீற்றமெல்லாம், இந்தப் புரட்சிப் பெருந்தீ முழுதும், 'பாரும் வானமும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் பட்ட துன்பம் கணத்திடை (ஒரு க்ஷணத்

தில்) மாற்றத்தான்! இது பாரதி கொள்கை. இந்த தர்ம மர்மமான பெரும் கொள்கைகளில் ஒன்று.

கற்பனைத் கவிதைத் தொட்டிலில் தாலாட்டி சீராட்டப் பெற்று மொழு மொழு என்று வளர்ந்து வந்திருக்கும் இந்த அவதாரமூர்த்தி 'கருணையாய் அழுத கண்ண'னிலும், அழகுக் கடவாயிலும், பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்திருந்த தெய்வத்தின் பயங்கர வேடமும் தான்; அத் தெய்வத்தின் புரட்சிக் காலப் போர்க் கோலமும் தான்! தர்மாவேசம் பேசுகிறது இடிக் குரலில், அறமிலாத வனைக் கண்ட துண்டம் காண்போம் என்பதாக. இதற்குத் தானே பாற்கடல் - பள்ளி துறந்த பெருமான் அந்தத் தெய்விக அதிகார முத்திரைகளுடன் இறங்கி வரும் வழியிலே கண்ட கண்ட பயங்கரங்களையும் கோத்து அணிந்து கொண்டு தோன்றி விட்டான்!

இனி ஆறாம் செய்தி தொடங்குகிறது. கிழத் தாதையாகிய ஜடாயுவைப் பலி கொண்டானல்லவா ராவணன்! 'சீதைக் காக இல்லா விட்டாலும் அந்தத் தாதைக் காகவே ராவணனைத் தேவர்களுக்குப் பலி கொடுப்பேன்!' என்று கர்ஜிக்கிறான். தரும வெறிதான், தெய்வ கோபந்தான் இப்படிப் போர் முரசு கொட்டுகிறது.

கடைசியாக ஏழாவது செய்தி வருகிறது. தலையில் இடி விழுவது போல் ராவணன் செவிகளில் விழ வேண்டிய செய்தி இது.

செய்திச் சிகரம்

அந்த ஒற்றர்கள் கடைசியாக நடுநடுங்கி, வந்த செய்தியை உளறிக் கொட்டும் போது, ராவணன் சிறை பிடித்த பிராட்டியை,

நாய்தெரிந்(து) உலகு
காத்த தவத்தி

என்று குறிப்பிட்டார்கள் அல்லவா! அதை யொட்டி ராமனும் இப்போது சீதையை,

தாழ்விலாத் தவத்(து) ஓர்
தையல்

என்கிறான்.

இத்தகைய தவத்தியைத் தனிச் சிறையில் அல்லவா ராவணன் வைத்திருக்கிறான்! அவனைத் தானும் ஒரு சிறையில் வைக்கப் போவதாக ராமன் அறிவிக்கிறான். அந்தச் சிறையைத்தான் அதன் நெருப்பு மதிலோடும் கைதி ராவணனோடும் அவனைக் கட்டிய வஞ்சகப் பாச - விலங்குகளுடனும் இந்த வாக்கு எவ்வளவு கொடுமையாக நம் கண் முன்னே காட்டுகிறது.

தாழ்விலாத் தவத்(து) ஓர்
தையல் தனி ஒரு
சிறையில் தங்கச்
சூழ்விலா வஞ்சம்
சூழ்ந்த தன்னைத் தன்
சுற்றத் தோடும்
வாழ்வெலாம் தம்பி
கொள்ள வயங்(கு) எரி
நரகம் என்னும்
மீள்விலாச் சிறையின்
வைப்பேன் என்பதும்
விளம்பு விரால்

[சூழ்விலா - பிறரால் சூழ்வதற்கு முடியாத. வஞ்சம் சூழ்ந்த - வஞ்சனையை ஆலோசித்துச் செய்த. வயங்கு எரி நரகம் - விளங்குகின்ற நெருப்பை உடையதும், பாவிகளை வாய்விட்டுக் கதறச் செய்வதுமான நரகம். மீள்விலாச் சிறையின் - தப்ப முடியாத அந்தச் சிறையிலே.]

'என் தேவியைச் சிறையில் வைத்தாய்; உன்னை நான் நரகச் சிறையில் வைக்கப் போகிறேன்' என்பது இந்தச் செய்திகளின் சிகரம். தன்னைத் தவிக்கச் செய்யும் அந்த நெருப்பின் ஒளி கொண்டே, அந்த நெருப்பு மதிலுக்குள் அடைபட்ட வண்ணமே,

வாழ்வெலாம் தம்பி
கொள்ள

என்ற அந்த வாழ்வையும் வயிற்றெரிச்சலோடு பார்க்கப் போகிறானும். அப்படிப் பார்த்துப் பார்த்து ஏங்கி ஏங்கி நரகச் சிறையில் கிடந்து கதறப் போகிறானும் ராவணேச்வரன்.

ஏழு மரா மரங்களையும் தொளைத்தது ஒரு ராமபாணம். இந்த ஏழு செய்திகளும் ஏழு ராம பாணங்களாக இலங்கை நோக்குகின்றன. இந்தப் பாணங்களை ராவணனது ஒற்றர்களே கொண்டு போய் இருபது செவித் தொளைகளிலும் செலுத்திப் பார்க்கட்டும் என்பது ராமன் திருவுள்ளம்.

'நீங்கள் சேனை வெங்கும் நுழைந்து பார்த்து விட்டீர்கள்; இனிமேல் உங்கள் அரசனிடம் போங்கள்' என்று ராமன் விடை கொடுக்க, ஒற்றர்களான சுக சாரணர்கள், 'பிழைத்தோம்,ஸ்வாமி!' என்று சொல்லிக் கொண்டே விரைந்து போய் விட்டார்கள்.

சித்திர ராமாயணம்

பி.ஸ்ரீ.

50. ஆலோசனைச் சபையிலே

சமுத்திரம் என்ன பாடு பட்டது! இந்தக் கடல் நெடுக அணை கட்டிய வலிமை தான் என்ன! இலங்கைக்குள்ளும் வந்து புகுந்து விட்டனரே!

'மேல் செய்ய வேண்டியது என்ன!' என்பது குறித்து ராவணன் ஆலோசித்துப் பார்க்க விரும்பினான். இராப்பொழுது. மந்திராலோசனைச் சபைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அந்த ஆலோசனைச் சாலையில் 'வரலாம்' என்று ராவணன் அனுமதி கொடுத்தால் தான் காற்றும் நுழைய முடியும். சில ராட்சஸ அறிவாளிகளுடன் இச்சபைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இரவானதால் ராவணன் வரும்போது தீபங்களை ஏந்திக் கொண்டு வந்தார்கள், அனுமதி பெற்ற சிலர். இவர்கள் யார்! அறிவு என்ற தீபத்தை ஒரு போதும் தங்கள் நெஞ்சில் ஏற்றிக் கொள்ளாதவர்கள்; அதாவது பிறவிப் பேதைகள். சிலர் ஊமைகள். சிலர் பெருஞ் செவிடர். மற்றையோர் அலிகள், கூனர்கள், இரண்டடி உயரமுள்ள (வி)சித்திரக் குள்ளர்கள்.

இந்த விநோத கோஷ்டி விளக்கு ஏந்தி வர ராவணன் ஆலோசனைச் சபைக்குள் வந்து விட்டான்.

தாய்ப் பாட்டன் கருத்து

ராவணனைக் கண்டதும் மாலியவான் தனக்குரிய விசேஷ உரிமை கருதிப் பேரப் பிள்ளைக்குப் புத்தி புகட்டத் துணிகிறான்.

'அப்பா ராவணா, இந்தத் தள்ளாத வயதில் என் நெஞ்சிலே சூலாயுதம் பாய்ந்து தொளைக்கிறதே!' என்கிறான். அந்தச் சூலம் வேறொன்றுமில்லை, ராம பாணத்திற்கு அஞ்சிக் கடலரசன் காணிக்கை கொடுத்து வணங்கிய செய்தி தான்:

கால வெங்கனல்
போலுங் கணைகளால்
வேலை வெந்து
நடுங்கி, வெயில்புரை
மாலை கொண்டு
வணங்கின வாறெலாம்
சூலம் என்னஎன்
நெஞ்சைத் தொளைக்குமால்

[கால வெங்கனல் – ஊழிக் காலத்துக் கொடிய தீ. கணைகள் – பாணங்கள். வேலை – சமுத்திரம். வெயில்புரை மாலை– சூரிய ஒளியை ஒத்த ஆரம்.]

'கடலரசன் வழி கொடுத்தது என் உள்ளத்தைக் கலக்குகிறதே' என்று கதறுகிறான்:

கிழிப டக்கடல்
கீண்டது மாண்டது,
மொழிப டைத்த
வலியென மூண்டதோர்
பழிப டைத்த
பெரும்பயத்(து) அன்னவன்
வழிகொ டுத்ததென்
உள்ளம் வருத்துமால்,

[படைத்த வலியென–படைத்திருக்கும் வலிமை போல. மூண்டதோர் பழி– இராம பாணத்தால் தனக்கு மூண்டதான ஒப்பற்ற பழி. பெரும் பயத்து அன்னவன்–பெரும் பயத்தை உடைய கடலரசன்.]

திடீரென்று 'ஐயோ, என் நெஞ்சை அடைக்கிறதே!' என்கிறான் பாட்டன். ஏன் அப்படி?

வானர வீரர்கள் தோள் கொட்டியதும் கடலை அடைத்ததும் தான் இந்த நெஞ்சை இப்படி அடைக்கின்றனவாம்:

படைத்த மால்வரை
யாவும் பறித்துவேர்
துடைத்த வானர
வீரர்தம் தோள்களைப்
புடைத்த வாறும்,
புணரியைப் போக்கற
அடைத்த வாறும்என்
நெஞ்சத்(து) அடைத்தலால்.

[மால்வரை – பெரிய மலைகள். வேர் துடைத்த – வேரோடு பறித்துக் கொணர்ந்த. புணரியை–சமுத்திரத்தை. போக்கற – அதன் போக்கு அற்றுப் போகும் படி.]

அந்த மலைகளை நளன் என்ற வானரத் தச்சன் அநாயாசமாகத் தன் கை விரலால் வாங்கிக் கடலில் போட்டானும். அதை இந்தக் கிழவன் எங்கிருந்தோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

'ஒருவன் விரல்களால் ஏந்தி அம் மலைகளைக் கடலில் போட்டுக் கொண்டிருந்தது என் உள்ளத்திலேயே தொப்புத் தொப்பென்று போட்டுவிட்டது போலத் தோன்றியதடா, என் அருமைப் பேரப் பிள்ளாய்!' என்கிறான்.

காந்து வெஞ்சின
வீரர் கணக்கிலார்
தாந்தம் ஆற்றலுக்(கு)
ஏற்ற தரத்தர
வேந்த வெற்பை
ஒருவன் விரல்களால்
ஏந்தி இட்ட(து)என்
உள்ளத்தின் இட்டதால்.

[காந்து வெஞ்சின வீரர் – சொதிக்கின்ற கொடுங் கோபத்தை யுடைய வீரர்கள். தாம் தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ற – தாம் தம் வல்லமைக்கு ஏற்ற மலைகளை. தரத்தர – தந்து கொண்டே யிருக்க. வேந்த வெற்பை – அந்த மலையரசுகளை, அந்தப் பெரிய மலைகளை.]

கடைசியாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி முடிக்கிறான் மாலியவான். இலங்கையை ஒரு வானரம் சுட்டுப் போசுக்கியதையும் அன்று பார்த்திருந்தோம். இன்று கடலில் அணை கட்டியதையும் பார்த்தோம். சமுத்திர ராஜாவையே ஒழித்து விடக் கையிலெடுத்த ராமபாணம் அவனது சரணாகதிக்குப் பின் அவனுடைய பகைவர்களான அரக்கர்களை அறவே ஒழித்து விட்டதையும் பார்த்தோம்.

இப்படிச் சொல்லி வரும் மாலியவான் 'எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எதிரிகள் கண்ணெதிரே வந்து விட்டதையும் பார்க்கிறோம். இதற்கு மேல் என்ன எண்ணம், என்ன ஆலோசனை வேண்டியிருக்கிறது!' என்று கூறி முடிக்கிறான்.

பேரன் கோபம்

பாட்டன்மேல் கோபம் பொங்கி விடுகிறது பேரனுக்கு. உதட்டைக் கடிக்கிறான்; தீப்பொறி பறக்கிறது கண்களிலே. 'நன்று, நன்று, நம் மந்திராலோசனை!' என்று துடிக்கிறான்.

தீ விழித்து நோக்கி, 'தாத்தா! தம்பி ஏற்கெனவே போய் விட்டான், நீயும் ஒழிந்து போ' என்று சீறத் தோன்றுகிறது. ஆனல் எவ்வளவு வயிற்றெரிச்சலோடுஅதே கருத்தை 'நீயும் தம்பியோடு சேர்ந்து என்றும் வாழ்வாயாக!' என்று வாழ்த்தி விடை கொடுப்பது போல் வெளியிட்டுக் கொதிக்கும் உள்ளத்தைக் கொட்டி விடுகிறான்.

பாட்டன் மீது ஏற்பட்ட இந்த ராவண கோபம் அபூர்வமான கவிதா ரூபம் பெற்று இந்தக் கட்டத்திற்குச் சிகரமாக விளங்குகிறது:

என்று தாயைப்
பயந்தோன் இயம்பலும்,
தின்று வாயை
விழிவழித் தீயுக,
நன்று நன்றுநம்
மந்திரம் நன்றெனு,
'என்றும் வாழ்தி
இளவலோ(டு) ஏகெ'ன்றான்.

[தாயைப் பயந்தோன் – ராவணன் தாயைப் பெற்ற பாட்டனை மாலியவான். இயம்பலும் – சொல்லவும். தின்று வாயை – உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு. விழி வழி தீஉக – விழி வழியாகத் தீப் பொறி பறக்க. மந்திரம் – மந்திராலோசனை. நன்றெனு – நன்றாய் இருக்கிறதென்று சொல்லி. என்றும்வாழ்தி – நீ மார்க்கண்டேயனைப் போல் என்றும் வாழ்வாயாக. இளவலோடு–தம்பியோடு. ஏகென்றான் - போஎன்று சொல்லி விட்டான்.]

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் பாட்டன் மௌனமாகி விட்டான். உடனே சேனைத் தலைவன் மாலியவானைக் கண்டித்துப் பேசத் தொடங்குகிறான்.

வானரர்கள் மலைகளைப் போட்டுக் கடல் தூர்த்ததைக் கிழவனார் பிரமாதப்படுத்த வேண்டாம் என்கிறான் :

கூசும் வானரர்
குன்றுகொ(டு) இக்கடல்
வீசினார் எனும்
வீரம் விளம்புவாய் ;
ஊசி வேரொடும்
ஓங்கலை ஓங்கிய
ஈசனோடும்
எடுத்ததும் இல்லையோ ?

[கூசும் வானரர் - கூசி விலகும் இயல்புள்ள குரங்குகள். குன்றுகொடு - குன்றுகளைக் கொண்டு. ஓங்கலை - மலையை ; இங்கே கைலாச மலையை. ஓங்கிய ஈசனோடும் - பெருமையில் ஓங்கியிருக்கிற சிவபெருமானோடும்.]

'வெள்ளியங்கிரியைச் சிவபெருமானோடு பெயர்த்தெடுத்த வலிமை எங்கே! இந்த அற்பக் குரங்குகள் குன்று கொண்டு கடலில் வீசிய செயல் எங்கே!' என்று கூறி, மாலியவான் கூற்றை மறுத்துப் பேசுகிறான் சேனைநாதன்.

'எதிரிகள் அந்த அணை மேல் நடந்து கடலைத் தாண்டி நமது நகரத்திலும் புகுந்து விட்டார்களே!' என்றும் மாலியவான் குறிப்பிட்டுத்தானே சண்டை கூடாது என்றான். இதற்கும் முடிவாகப் பதில் சொல்லி விடுகிறான் சேனைநாதன்.

'அவ்வளவு தூரம் நாம் இடம் கொடுத்திருக்கக் கூடாதுதான். நடந்தது நடந்து

விட்டது; அதைச் சொல்லி என்ன பயன்!' என்று தொடங்கியவன், பளிச்சென்று, 'அதுவும் நமக்கு நல்லது தானே, இரை — கொழுத்த இரை — தேடி வந்துவிட்டது பசியரை நோக்கி! இவ்வளவுதான்' என்று கூறி முடிக்கிறான்.

'அதுகொ(டு) என்? சில
  ஆரமர் மேல்இனி

மதிகெ டும்தகை
  யோர்வந்து நாம்உறை

பதிபு குந்தனர்,
  தம்மைப் படுப்பதோர்

விதிகொ(டு) உந்த
  விளைந்தது தான்!' என்றான்.

[அதுகொடு- அது கொண்டு; நடந்த அந்தக் காரியத்தைச் சொல்லி. என்- என்ன பயன். சில மதிகெடும் தகையோர்-சில புத்திகெட்ட எண்ணங் கொண்டவர்கள். ஆரமர் மேல் இனி- இனிப்பெரும் போருக்காக. நாம் உறை பதி புகுந்தனர்-நாம் வாழ்கின்ற ராஜ தானி நகரத்திலே புகுந்து விட்டனர். படுப்பதோர் விதி - கொல்விப்பதாகிய ஒப்பற்ற விதி. விதிகொடு உந்த-விதியானது கொண்டு வந்து தள்ள.]

'அந்த எதிரிகள் புத்தி கெட்டுப் போய் எமன் வாயில் புகுவது போல் அல்லவா நமது நகரத்திற்குள் வந்துவிட்டார்கள். அவர்களை யெல்லாம் நாசம் செய்து விட வேண்டுமென்றல்லவா அவர்களுடைய கெட்ட விதி அப்படி அவர்களை இங்கே கொண்டு தள்ளியிருக்கிறது! விளைந்தது இது தான்; வேறு என்ன பிரமாதமாக நிகழ்ந்து விட்டது என்று சேனை நாதன் பேசி, வயதிலும் அறிவிலும் மூத்த பாட்டனாரைப் பைத்தியக்காரனாக்கி விட்டோமென்று உள்ளுக்குள்ளே தன் புத்தி சாதுரியத்தைத் தானே மெச்சிக் கொண்டான்—'பொரிமாவை மெச்சினாளாம் பொக்கை வாய்ச்சி' என்பது போல.

இப்படிச் சேனைநாதன் பேசியது தான் தாமதம்; உடல் முழுவதும் மூடிய சட்டைக்காரன் ஒருவன் அனுமதி பெறாமலே மடமட வென்று மந்திராலோசனைச் சபைக்குள் புகுந்து விடுகிறான்.

கண்ணிலே நெருப்பு; கையிலே பிரம்பு! ஏன் வந்தான்! எங்கிருந்து! எதற்காக?